

1. dan

Vsaka stvar je neka barva. Vsako čustvo je barva. Tišina je bela. Bela je namreč barva, ki je ne prenašam: nima meja. Živeti med belimi stenami, oditi v belo meglo, dvigniti belo zastavo, pustiti list bel, imeti bele lase ... Še več, bela sploh ni barva. Ni nič, kot tišina. Nič, brez besed in brez glasbe. V tišini: v belem. Ne znam ostati tiho ali sam, kar je isto. Začne me boleti malo nad trebuhom ali v trebuhu (tega nikoli nisem razumel), kar me prisili, da zajaham svojega petdesetkubičnika, ki že razpada in je brez zavor (kdaj se bom odločil in ga dal popraviti?), se naključno vozim naokoli in se oziram za dekleti, ki jih srečujem, da vem, da nisem sam. Če me katera pogleda, potem obstajam.

Zakaj sem tak? Zgubim nadzor. Ne znam biti sam. Potrebujem ... niti ne vem, kaj. Kako sem jezen! Za nadomestilo imam iPod. Oh, seveda, kadar namreč greš ven in veš, da te čaka šolski dan z okusom po prašnem asfaltu, potem pa predor dolgčasa med domačimi nalogami, starši in psom in tako naprej, dokler vaju smrt ne loči, te lahko reši samo pravo glasbeno ozadje. V ušesa si vržeš slušalke in vstopiš v pravo dimenzijo. Vstopiš v čustvo prave barve. Če se moram zaljubiti: melodičen rock. Če si moram dvigniti napetost: trd in čist metal. Če moram telovaditi: rap in različne žaljivke, predvsem kletvice. Tako ne ostanem sam: bel. Tu je nekdo, ki me spremlja in daje barvo mojemu dnevu.

Ne, da bi se dolgočasil. Imel bi namreč tisoč načrtov, deset tisoč želja, milijon sanj za uresničiti, milijardo stvari za začeti. Potem pa ne uspem začeti niti ene same, ker nikogar ne zanima. In tako si rečem: Leo, pa kdo, za vraga, te sili v to? Pusti stati, uživaj v tem, kar imaš.

Življenje je eno samo, ko pa postane belo, je moj računalnik najboljši način, da ga obarvam: vedno najdem nekoga za četanje (moj nick je Pirat, kot Johnny Depp). To namreč znam: poslušati druge. Ob tem se dobro počutim. Ali pa vzamem petdesetkubičnika brez zavor in se vozim brez cilja. Kadar imam cilj, grem obiskat Nika in zaigrava nekaj pesmi, on z basom, jaz pa z električno kitaro. Nekega dne bova slavna, imela bova svoj bend, imenovala ga bova Galjoti. Niko pravi, da bi moral tudi peti, ker imam lep glas, ampak mene je sram. S kitaro pojejo prsti, prsti pa nikoli ne zardijo. Nihče ne izžvižga kitarista, pevca pa še kako ... Če Niko ne more, se dobimo z drugimi na postaji. Mislim tisto za avtobus pred šolo, tisto, na kateri je vsak zaljubljen fant svetu izpovedal svojo ljubezen. Vedno koga srečaš in včasih tudi kakšno dekle. Včasih tudi Beatrice, jaz hodim na postajo pred šolo zaradi nje.

Čudno: dopoldne v šoli ne moreš zdržati, popoldne pa tu srečaš vse. Razlika je v tem, da ni vampirjev, to je prfoksov: pijavk krvi, ki se vrnejo domov in se zaprejo v svoje sarkofage, čakajoč na nove žrtve. Tudi če, za razliko od vampirjev, profesorji delujejo podnevi.

Kadar pa je pred šolo Beatrice, je povsem drugače. Zelene oči; kadar jih razpre, zavzamejo cel obraz. Rdeči lasje; kadar jih razpusti, se ti naježi koža po hrbtu. Malo besed, a te so prave. Če bi bila kino, bi bila žanr, ki bi ga bilo treba šele odkriti. Če bi bila vonj, bi bila mivka v zgodnjem jutru, ko je plaža še sama z morjem. Barva? Beatrice je rdeča. Kot je rdeča ljubezen. Vihar. Orkan, ki te pomete stran. Potres, ki raztrga telo na kosce. Tako se počutim vsakič, ko jo vidim. Ona tega še ne ve, a enkrat v naslednjih dneh ji bom povedal.

Da, v naslednjih dneh enkrat ji bom povedal, da je ona oseba, narejena kot nalašč zame in jaz zanjo. Tako je, ni druge rešitve: ko se bo zavedla tega, bo vse popolno, kot v filmu. Moram samo najti primeren trenutek in pravo pričesko. Mislim namreč, da bodo težave predvsem z lasmi. Ostrigel bi se samo, če bi me prosila Beatrice. A kaj, če bom potem izgubil moč, kot tisti tip v zgodbi? Ne, Pirat se ne more ostriči. Lev brez grive ni pravi lev. Saj mi ni brez veze ime Leo.

2. dan

Enkrat sem gledal dokumentarec o levih; iz grmovja je stopil samec z velikansko grivo in zaslišal se je globok glas, ki je rekel: »Kralj goščave nosi svojo krono.« Takšni so moji lasje: svobodni in veličastni.

Kako ugodno je, če imaš pričesko kot lev. Kako ugodno je, ker si jih ni treba nikoli počesati in si lahko predstavljaš, kako svobodno 'rastejo navzgor, kot bi bili misli, ki se ti rojevajo v glavi: vsake toliko časa eksplodirajo in se raztreščijo. Jaz svoje misli podarjam drugim, kot mehurčke ravnokar odprte kokakole, ki te navdušuje s tistim svojim šumenjem! Z lasmi izražam cel kup stvari. Pa še res je. Še kako je res, kar sem rekel.

Vsi me razumejo, že samo, ko vidijo moje lase. Se pravi, vsaj drugi iz šole, tisti iz Galjotov, ostali Pirati: Sablja, Kljuka, Čop. Ati se nam je že zdavnaj odpovedal. Mami jih stalno samo kritizira. Babica pa, ko me vidi, malodane umre od kapi (kako pa naj bo, če ima devetdeset let).

Pa zakaj tako težko razumejo moje lase? Najprej rečejo: Bodi pristen, izražaj samega sebe, bodi to, kar si! Potem pa, ko skušaš pokazati, kakšen si, nimaš osebnosti, obnašaš se kot vsi ostali. Pa kako, da tako razmišljajo? Eh, kdo lahko razume: ali si ti sam, ali pa si kot vsi ostali. Njim tako ali tako nikoli ni nič prav. V resnici so nevoščljivi, predvsem tisti plešasti. Če bom postal plešast, se bom ubil.

Kakorkoli, če Beatrice lasje ne bodo všeč, se bom moral ostriči, a prej moram še malo premisliti. Lahko bi šlo namreč tudi za vir moči. Beatrice, ali me ljubiš takega, kot sem, s temi lasmi, ali pa ne bo nič. Če namreč nisva enotna v teh malih stvareh, kako bova lahko kadarkoli skupaj? Vsak mora biti tak, kot je, in sprejemati drugega takega, kot je - to vedno pravijo na TV-ju - kakšna ljubezen je to drugače? Daj no, Beatrice, zakaj ne razumeš? Meni je namreč na tebi všeč vse, potem imaš pa ti prednost. Vedno so prve - punce. Kako jim uspe, da zmeraj zmagajo? Če si lepa, ti svet leži pred nogami, izbiraš, kar hočeš, delaš, kar hočeš, oblačiš, kar hočeš ... sploh ni važno, itak te vsi občudujejo. Kakšna sreča!

Jaz pa, nasprotno, kakšen dan sploh ne bi šel ven iz hiše. Tako slabo se počutim, da bi se najraje zabarikadiral v sobo, ne da bi se pogledal v ogledalo. Bela. Z bledim obrazom. Brez barve. Kakšna muka. Kdaj drugič pa pridejo dnevi, ko sem tudi jaz rdeč. Le kje bi lahko našel takega fanta? Oblečem pravo majico, navlečem nase kavbojke, ki lepo padejo, in sem pravi bog: Zac Efron bi bil lahko kvečjemu moj tajnik. Sam grem po cesti. In prvi, ki jo srečam, bi lahko rekel: »Ej, lepotica, pojdiva danes

zvečer ven, ker ti hočem dati to neverjetno priložnost! In koristilo ti bo. Ko te bodo namreč videli ob meni, bodo vsi gledali za tabo in bodo govorili: pismo, kako ji je uspelo ujeti takega?! Tvoje prijateljice bodo pozelenele od zavisti.«

Kakšen bog sem! Kako polno življenje imam. Ne ustavim se niti za trenutek. Če le šole ne bi bilo, bi bil bolj spočit, lep in slaven.

3. dan

»Ne vem, zakaj sem to naredil, ne vem, zakaj sem se ob tem zabaval, in ne vem, zakaj bom to še ponovil,« v teh razsvetljenih besedah Barta Simpsona, mojega edinega učitelja in voditelja, je povzeta moja življenjska filozofija. Na primer. Danes je zbolela prfoksa za zgodovino in filozofijo. Pejt' nekam! Imeli bomo nadomeščanje. Ista beda kot ponavadi.

Ne smeš uporabljati te besede!

Zagrmijo grozeče mamine besede, jaz pa jo vseeno uporabljam. Ko je treba, je pač treba! Nadomeščanje je po definiciji koncentrat kozmične bede.

Prvič: ker nadomešča učiteljica, ki je bedna že sama po sebi, zato je nadomeščanje beda na kvadrat. Drugič: ker sploh 'nadomešča. Kakšno življenje je to, da delaš namesto nekoga, ki je bolan? Torej, ne samo da si bedna, temveč tudi druge spravljaš v bedo. Beda na kubik. V zasedi smo prežali na profesorico za nadomeščanje, grdo kot smrt in s tisto neoporečno vijolično obleko, da bi jo zasuli s poslinjenimi papirnatimi kroglicami, ki bi jih z ostromrelesko natančnostjo izstrelili iz izpraznjenih kemičnih svinčnikov.

Namesto nje pa vstopi mlad fant. Suknjič in srajca. Točen. Za moj okus preveč črne oči. Na predolgem nosu tudi črna očala. S knjigami napolnjena torba. Vseskozi ponavlja, da ima rad svoj predmet. No, manjkal nam je samo še nekdo, ki verjame v svoje delo. Ti so najhujši! Ne spomnim se njegovega imena. Povedal ga je, a sem se ravno pogovarjal s Silvio.

Silvia je ena izmed tistih, s katerimi se lahko pogovarjaš o vsem. Imam jo zelo rad in jo pogosto objamem. Ampak to storim, ker je zadovoljna ona, jaz pa tudi. Vendar ni moj tip dekleta. Sicer je na mestu: z njo se lahko pogovarjaš o vsem in te posluša in ti zna svetovati. Vendar ji manjka tisto nekaj več: magija, čarobnost. To, kar ima Beatrice. Nima Beatricinih rdečih las. Beatrice te z enim samim pogledom prestavi v sanje. Beatrice je rdeča. Silvia je modra, kot vsi pravi prijatelji. Nadomestni učitelj pa je samo majhen črn madež v nepopravljivo belem dnevu.

Beda, beda, zabedirana! Ima črne lase. Črne oči. Črno jakno. Skratka, podoben je Darthu Vaderju v Vojni zvezd. Manjka mu samo smrtonosni dih, s katerim bi ubijal učence in sodelavce. Ne ve, kaj bi počel, ker mu niso ničesar naročili, prof. Argentierijeva pa ima izklopljen mobilnik.

Argentierijeva ima mobilnik, pa niti ne ve, kako se ga uporablja. Podarili so ji ga otroci. Tudi fotoaparati so na njem. A ona o tem nima pojma. Uporablja ga samo za moža. Argentierijin mož je namreč bolan. Tumor ima, ubožec! Cel kup ljudi stakne tumor. Če te zgrabi na jetrih, ne moreš nič pomagati. To je res beda. In njen mož je dobil tumor na jetrih.

Argentierijeva ni nikoli nič govorila o tem, povedala nam je Nicolosijeva, prfoksa za telovadbo. Njen mož je zdravnik. Argentierijin mož pa hodi na kemoterapijo v bolnico, kjer dela Nicolosijin mož. Pismo, kako je bedna ta Argentierka! Dolgočasna in pikolovska za umret, obsedena s tistim, ki je rekel, da se nikoli ne okopamo dvakrat v isti reki, kar se meni končno zdi tako očitno ... A kljub temu se mi zasmili, ko pogleda na mobilnik, da bi preverila, če jo je mož kaj klical.

Kakorkoli, prfoks, ki nadomešča, se trudi, da bi imel pouk, a mu ne uspeva, kot vedno pri nadomeščanju, ker se upravičeno nihče ne zmeni zanj. Še več, celo odlična priložnost je, da delamo zgago in se za hrbtno smejejo na račun zavoženega odraslega. V nekem trenutku dvignem roko in ga ves resen vprašam:

»Zakaj ste se odločili za ta poklic ...«

In potihem dodam:

» ... luzerja?«

Vsi se zasmijejo. On se ne vznemiri:

»Kriv je moj dedek.«

To je popolnoma mimo.

»Ko sem imel deset let, mi je dedek pripovedoval neko zgodbo iz Tisoč in ene noči.« Tišina.

»A sedaj se pogovarjamo o karolinški renesansi.« Sošolci me pogledajo. Jaz sem začel in jaz moram nadaljevati. Imajo prav. Jaz sem njihov heroj.

»Profesor, oprostite, ampak tista zgodba iz Tisoč in... saj veste, no?« Nekdo se zasmije. Tišina. Tišina kot v vesternih. Njegove oči so uperjene v moje. »Mislil sem, da te ne zanima zgodba o tem, kako postaneš luzer ...«

Tišina. Izgubljam dvoboj. Ne vem, kaj naj rečem.

»Ne, v bistvu nas ne zanima.«

V resnici me zanima. Rad bi vedel, zakaj nekdo sanja, da bi postal luzer, in se potem celo loti uresničevanja teh sanj. Poleg tega pa je celo videti zadovoljen. Ostali me grdo pogledajo. Nato Silvia potrdi:

»Povejte nam jo, profesor, zanima nas.«

4. dan

Zapuščen še od Silvie se pogreznem v belino, medtem ko profesor začenja s tistimi svojimi očmi obsedenca: »Mohamed al-Magrehi je živel v Kairu, v hišici, ki je imela vrt, na njem pa sta bila figovec in vodnjak. Bil je reven. Zaspal je in sanjal o možu, premočenem do kosti, ki si je iz ust vzel zlat cekin in mu rekel: 'Tvoja sreča je v Perziji, v Isfahanu ... našel boš zaklad ... pojdi!' Mohamed se je prebudil in oddirjal na pot. Po tisoč nevarnostih je prispel v Isfahan. Medtem ko je na smrt utrujen iskal hrano, so ga zamenjali za lopova.

Pretepli so ga z bambusovimi palicami in ga skoraj ubili. Dokler ga ni poveljnik vprašal: 'Kdo si, od kod prihajaš, zakaj si tu?' Ta mu je povedal po pravici: 'v sanjah se mi je prikazal premočen mož, ki mi je naročil, naj pridem sem, kjer naj bi našel zaklad. Lep zaklad, udarci s palicami!' Poveljnik se je zarežal in mu dejal: 'Bedak, in ti verjameš v sanje? Ah ... jaz sem trikrat sanjal o neki ubožni hiši v Kairu, kjer je vrt in na vrtu figovec in poleg figovca vodnjak in pod vodnjakom velikanski zaklad! Toda jaz se nisem nikoli premaknil od tu, bedak! Izgini, lahkovernež!' Mož se je vrnil domov. In ko je kopal pod vodnjakom na svojem vrtu, je izkopal zaklad!«

Zgodbo je pripovedoval s pravimi premori, kot igralec. Tišina in razširjene zenice pri sošolcih, podobne Čopovim, ko skadi džojnt: slab znak. Samo tega se nam je še manjkalo, nadomestni učitelj pravljicar. Pograbim za konec pravljice in se na glas zasmejam.

»In to je vse?«

Profesor vstane, ostane tiho. Usede se na kateder.

»To je vse. Moj dedek mi je takrat razložil, da se razlikujemo od živali, ki delajo samo to, kar jim ukazuje narava. Nasprotno smo mi svobodni. To je največji dar, ki smo ga prejeli. Zaradi svobode lahko postanemo drugačni od tega, kar smo. Svoboda nam omogoča, da sanjamo, sanje pa so kri našega življenja, tudi če pogosto terjajo dolgo potovanje in kakšen udarec s palico. 'Nikoli se ne odpovej svojim sanjam! Ne boj se sanjati, tudi če se ti bodo drugi za hrbotom smejali, odpovedal bi se samemu sebi,' tako mi je rekel stari oče. Še vedno se spominjam njegovih žarečih oči, s katerimi je poudaril svoje besede.«

Vsi ostanejo v tišini, kot očarani, meni pa je zoprno, da je v središču pozornosti tale tu, ko sem vendar jaz tisti, ki mora biti v središču pozornosti med nadomeščanji.

»Kakšno vezo ima to s poučevanjem zgodovine in filo zofije, profesor?«

Zast.rmi se vame.

»Zgodovina je velik lonec, napolnjen z uresničnimi načrti ljudi, ki so postali veliki, ker so imeli pogum, da so spremenili sanje v resničnost, filozofija pa je tišina, kjer se te sanje rodijo. Čeprav so bile včasih, na žalost, sanje teh ljudi moreče, predvsem za tiste, ki so jih odplačevali. Kadar sanje ne izvirajo iz tišine, postanejo moreče. Zgodovina, skupaj s filozofijo, umetnostjo, glasbo, književnostjo, je najboljši način, da odkrijemo, kdo je človek. Aleksander Veliki, Avgust, Dante, Michelangelo ... vse to so možje, ki so tvegali svojo svobodo za dobro in so s tem, da so spremenili sami sebe, spremenili zgodovino. Mogoče sta v tem razredu prihodnja Dante ali Michelangelo ... mogoče bi billahko to ti!«Profesorju žarijo oči, ko razlaga o podvigih malih ljudi, ki so postali veliki zaradi svojih sanj, zaradi svoje svobode. Stvar me pretrese, še bolj pa me pretrese, da poslušam tega tepca.

»Samo takrat, ko človek verjame v to, kar je zunaj njegovega dosega - to so sanje - človeštvo naredi te korake naprej, ki mu pomagajo, da verjame samo vase.«

Ni slabo, kot stavek, a se mi zdi tipičen stavek mladega in sanjavega profesorja. Me zanima, kako majhen boš čez eno leto, ti in tvoje sanje! Zato sem mu dal vzdevek Sanjač. Lepo je imeti sanje, lepo je verjeti vanje.

»Profesor, meni se vse skupaj zdi čvekanje.«

Hotel sem ugotoviti, ali misli resno ali si je preprosto le ustvaril povsem svoj svet, da bi zakril svoje bedno življenje. Sanjač me je pogledal v oči in po trenutku tišine rekel:

»Česa te je strah?«

Nato je zvonec rešil moje misli, ki so v hipu onemele in postale bele..

5. dan

Mene ni ničesar strah. V tretjem letniku gimnazije sem. Klasične. To so hoteli domači. Jaz nisem imel pojma. Mami je hodila na klasično gimnazijo. Ati je hodil na klasično gimnazijo. Babica je poosebljena klasična gimnazija. Samo naš pes ni hodil tja.

Odpre ti razum, razširi ti obzorja, uredi ti misli, naredi te prožnega ... In ti gre na jetra od jutra do večera. Točno tako je. Niti enega razloga ni, da bi hodil v podobno šolo. Vsaj profesorji mi ga niso nikoli razložili. _____ V osnovni šoli sem se učil pol ure, če je šlo dobro. Potem pa nogomet, kjerkoli je bil kakšen prostor vsaj malo podoben igrišču, od hodnika doma do parkirišča pod hišo. V najslabšem primeru, nogomet na Playu.

Na gimnaziji je bilo drugače. Če si hotel napredovati, si se moral učiti. Jaz se kljub temu nisem veliko učil, ker stvari počneš, če verjameš vanje. Mene pa ni nikoli noben profesor uspel prepričati, da je vredno. Če pa ni uspelo nekemu, ki je temu posvetil svoje življenje, zakaj .bi moral to sto~iti jaz? J

Sel sem na Sanjačev blog. Da, prfoks, ki nadomešča zgodovino in filozofijo, ima blog in zanima me, o čem piše. Profesorji nimajo pravega življenja zunaj šole. Zunaj šole ne obstajajo. Zato sem hotel pogledati, o čem govori nekdo, ki ne more govoriti o ničemer. Govori o nekem filmu, ki ga je gledal že tisočkrat: Društvo mrtvih pesnikov. Pravi, da občuti isto strast za poučevanje, kot jo ima glavni junak v filmu. Pravi, da mu je ta film pokazal, kaj je prišel počet na to Zemljo. Nato nadaljuje z nekim skrivnostnim, a lepim stavkom: »Da izkopljem lepoto, kjerkoli se nahaja, in jo podarim tistemu, ki je ob meni. Za to sem na svetu.«

Treba je priznati, da profesor Sanjač zna povedati stvari. Iz dveh stavkov se vidi, da je razumel svoje življenje. Seveda, star je trideset let, torej je razumljivo, da ga je razumel. Vendar ni običajno, da ti nekdo to pove tako jasno. Njegove sanje so dozorele, ko je bil približno mojih let. Zagledal je cilj in ga dosegel.

Jaz sem star šestnajst let in nimam posebnih sanj razen tistih, ki pridejo ponoči in se jih zjutraj nikoli ne spomnim. Erika-s-k-jem trdi, da so sanje odvisne od reinkarnacije, od tega, kaj smo bili v prejšnjem življenju. Kot tisti nogometaš, ki pravi, da je bil v prejšnjem življenju raca in mu je to mogoče koristilo za njegov nogometni talent. Erika-s-k-jem pravi, da je bila jasminov grm, zato je vedno tako odišavljena. Všeč mi je parfum Erike-s-k-jem.

Jaz ne verjamem, da sem se kdaj reinkarniral. A če bi moral izbirati, mislim, da bi bil raje žival kot rastlina: lev, tiger, škorpion ... Seveda je reinkarnacija problem, a je preveč zapleten, da bi sedaj razmišljal o njem, poleg tega pa nimam nobenih spominov iz časa, ko sem bil lev, tudi če mi je ostala griva in čutim v krvi vso levjo moč. Zato sem moral biti lev in zato mi je ime Leo. Leo v latinščini pomeni »lev«. Leo rugiens: »rjoveči lev«.

Kakorkoli že, sem v tretjem letniku klasične gimnazije in sem prestal prvi in drugi letnik skoraj brez poškodb. Prvo leto sta mi ostali grščina in matematika. Drugo leto samo grščina. Grščina je šolska zelenjava. Grenka in koristna samo, da ti pospeši prebavo, torej, da se podelaš na dan spraševanja ...

Zabavno je določati prejšnja življenja osebam, ker to pomaga razložiti njihov značaj. Beatrice, na primer, je v prejšnjem življenju morala biti zvezda. Da, zvezde so namreč obkrožene s sijajem, ki te slepi: vidiš jih z razdalje milijonov svetlobnih let. Zvezde so koncentrat razbeljene in sijoče rdeče materije. In Beatrice je taka. Vidiš jo z razdalje več sto metrov, ona pa se blešči s svojimi rdečimi lasmi. Kdo ve, ali jo bom uspel nekega dne poljubiti. Da ne pozabim, kmalu ima rojstni dan. Mogoče me povabi na praznovanje. Danes popoldne grem na postajo pred šolo, da jo bom videl. Beatrice je rdeče vino. Od nje postanem pijan: ljubim jo.

Kadar imam popoldne tekmo za turnir, ni časa za nič drugega. Moram se duhovno pripraviti in počasi okušati vznemirjenje. Vsako dejanje postane pomembno in mora biti popolno. Od vsega imam najraje trenutek, ko oblečem dokolenke, ki počasi pogladijo golene, kot starodaven oklep, kot škornji srednjeveškega viteza.

Današnji nasprotniki so iz četrtega B. ____ Moramo jih zmleti v prah. _____

Še časa nimajo, da bi dojeli, komu stojijo nasproti, že jim natresemo dva gola. Enega zadene Niko in enega jaz. Prava gusarja v kazenskem prostoru. Prvi vedno ve, kje se nahaja drugi, celo z zaprtimi očmi. Zaneseva se drug na drugega kot brata. Medtem ko veselo vzklikam po strelu v zgornji kot, se zavem, da ob robu igrišča sedi Silvia in gleda tekmo, skupaj z drugimi sošolkami: Eriko-s-k-jem, Elektro, s Simo, z Eli, Izo in Barbi. Pogovarjajo se. Kot vedno. Punc tekma sploh ne zanima. Samo Silvia ploska ob mojem голу. Jaz pa ji pošljem poljub, kot naredijo slavni nogometaši, ko se zahvaljujejo navijačem. Nekega dne mi bo Beatrice tako poslala poljub. Poklonil ji bom svoj najlepši gol, tekel bom proti gledalcem in vsem bom pokazal spodnjo majico, na kateri bo pisalo »I belong to Beatrice«.

6. dan

Argentierijin mož je umrl. Ne bo je več: odločila se je, da se bo predčasno upokojila. Sesuta je. Že res, da ima dva otroka, ki ji stojita ob strani, a mož je bil smisel njenega življenja, ker zgodovina in filozofija to že nekaj časa nista bili. Sanjač ostaja pri nas: zdaj je jasno, dokončno, nadomestni profesorji prinašajo bedo ... povzročijo, da umrejo možje ubogih učiteljic, samo da dobijo službo.

Kakorkoli že, moramo na pogreb Argentierijinega moža, jaz pa ne vem dobro, kako grejo te stvari. Ne vem, kako naj se oblečem. Silvia, edina ženska, na katero se zanesem pri vprašanjih stila, pravi, da moram obleči temne stvari, kot na primer moder pulover in srnjak. Glede na to, da nimam elegantnih hlač, so v redu tudi kavbojke. Cerkev je polna ljudi iz šole. Jaz se usedem nekje v zadnje klopi, ker ne vem niti, kdaj moram stati in kdaj se moram usesti. Poleg tega pa še, če srečam profesorico? Kaj se reče v taki situaciji? . Zveza »Moje sožalje« - saj se reče tako? - mi zveni prostaško. Bolje je ostati v ozadju, tako se skrivam v množici: ne-viden in nepomemben..

Pogreb vodi duhovnik, ki je tudi moj učitelj za verouk: Gandalf, s svojim majhnim telesom, skoraj žepne izvedbe, in milijonom miroljubnih in živahnih gub, zaradi katerih ga vsi na šoli kličejo Gandalf, tako kot čarovnika v Gospodarju prstanov..

V prvi klopi sedi profesorica Argentierijeva, črna na zunaj, bela znotraj. Z robčkom si briše solze, poleg nje sedita otroka. Približno štiridesetletni možki in malo mlajša ženska, ki sploh ni slaba. Otroci profesorjev so vedno skrivnost, ker nikoli ne veš, ali imajo profesorji normalne otroke: od jutra do večera jih učijo! To mora biti katastrofa ...

Toda Argentierijeva joka in to mi je neprijetno. Na koncu - kot nalašč - se srečava, ona me pogleda in vtis imam, da nekaj pričakuje. Jaz se ji nasmehnem. To je edino, kar mi pade na pamet. Ona povese pogled in v sprevedu stopi za leseno krsto. Sem pa res pirat. Edina stvar, ki se je spomnim pred žensko, ki ji je umrl mož, je, da se smejem. Počutim se krivega. Mogoče bi lahko kaj rekel. A v določenih situacijah ne vem, kako bi se obnašal: kaj sem jaz kriv?

Ko se vrnem domov, mi ni do nobene stvari. Rad bi bil sam, a ne morem zdržati beline. Vklapim glasbo in grem na internet. Z Nikom »četam« o pogrebu.

Kdo ve, kje je Argentierijin mož. Se je reinkarniral?

Je samo pepel?

Trpi?

Upam, da ne trpi več, ker je pretrpel že toliko. Niko ne ve, kako je s tem. On 'misli, da mora biti še nekaj potem. A na noben način se ne bi reinkarniral v muho. Kdo ve, zakaj ravno v muho? Razloži mi, da zato, ker mu doma vsi govorijo, da je tečen kot muha.

Saj res, pa ne zares v povezavi s tem: ne smem pozabiti

Beatricinega ~ojstnega dneva. Pravzaprav ji bom kar zdaj poslal SMS: »Zivijo Beatrice, sem Leo, tisti iz tretjega D s ponorelimi lasmi. Bliža se tvoj rojstni dan. Kaj boš lepega počela? Se slišiva, Leo §:-).« Ne odgovori mi. Slabo se počutim. Naredil sem običajen podrekan vtis. Kdo ve, kaj si sedaj misli Beatrice? Navaden bednež, ki poskuša s sporočilom. Ta tišina mi vstopa v srce kot pleskar, ki hoče prevleči vse njegove stene z belo barvo, da bi izbrisal Beatricino ime in ga prekril s plastjo enoličnosti. Iz mojega nemega mobilnika stopajo kleščke bolečine, strahu in osamljenosti, ki mi trgajo drobovje ...

Najprej pogreb, nato Beatrice, ki ne odgovori. Dvoje belih garažnih vrat, ki se zaprejo, povrhu tega pa je na tej rožljajoči belini napisano »prehod za vozila«. Zaprejo se, ti pa se moraš prestaviti. Ne smeš misliti na to. In kako naj to naredim?

Pokličem Silvio. Dve uri visiva na telefonu. Ona razume, da sem hotel imeti samo nekoga ob sebi, in mi to pove. V hipu me razume, tudi kadar govorim o drugih stvareh. Silvia je bila v prejšnjem življenju gotovo angel. Vse razume, že samo če preleti zadevo. Tudi angeli so taki, drugače ne bi imeli peruti. Vsaj tako pravi Nuna (Anna, ena naša hiperkatoliška sošolka): »Vsak ima ob sebi angela varuha. Dovolj je, da angelom pripoveduješ o tem, kar se ti zgodi, in oni pri bežnem preletu razumejo vzroke.« Jaz ne verjamem v te stvari. Verjamem pa, da je Silvia moj angel varuh. Počutim se olajšanega. Dvignila je tistih dvoje garažnih vrat. Rečeva si lahko noč in mirno zaspim, ker z njo lahko vedno govorim. Upam, da bo Silvia vedno blizu mene, tudi ko bova že odrasla. Toda jaz ljubim Beatrice.

Predem zaspim, še enkrat pogledam na mobi. Sporočilo! To bo Beatricin odgovor: rešen sem. »Če ne boš mogel zaspiti, me pokliči. S.« Kako rad bi videl, da bi namesto tistega S tam stal B ...

7. dan

Gandalf je človek, narejen iz vetra, občutek imaš, da bo vsak čas odletel kot balonček, ob tem pa se sprašuješ, kako mu uspe krotiti horde barbarskih gimnazijcev. Ampak on se vedno smehlja. Vsa marmornata šolska tla je posejal s svojimi nasmeški. Kadarkoli ga srečaš, se smehlja, celo takrat, ko vstopa v šolo, za razliko od ostalih profesorjev. Skoraj dobiš občutek, da ta nasmeš ni njegov.

Stopi v razred, se smehlja in molči. Nato na tablo napiše kakšen stavek, mi pa vsi čakamo na ta trenutek. Danes je vstopil in napisal: »Kjer je tvoj zaklad, tam bo tudi tvoje srce.« Začne se običajna igra.

»Jovanotti!« »Ne.«

»Max Pezzali?« »Ne.«

»Elisa?« »Ne. Bolj zadaj ...«

»Battisti?« »Ne.«

»Tukaj sem!«

Zavpijem iz ozadja in razširim roke v jasno držo, ki napoveduje zmagoslavje:

»Stric Skopušnik!«

Razred bruhne v smeh.

Tudi Gandalf se smeji, molči. Pogleda nas in potem reče: »Jezus Kristus.«

»Vedno ista fora,« se oglasim, »vi pa res ne morete brez Jezusa.«

»Se ti zdi, da bi hodil naokoli takole oblečen, če bi bil lahko brez njega?«

Smehlja se. »Kaj torej pomeni stavek?«

Smehlja se. »Kaj se vam zdi?«

»Kot Golum, ki vseskozi ponavlja: 'Moj zzzaklad.' Ne misli na drugo, njegovo srce je tam,« razloži Nuna. Ponavadi je tiho, a kadar spregovori, pove samo globoke stvari.

»Ne vem, kdo je ta Golum, a če ti tako rečeš, verjamem.« Gandalf ne pozna Goluma, zdi se absurdno, a je tako. Nato nadaljuje: »Pomeni, da ko se nam zdi, da ne mislimo na nič, v resnici mislimo na to, kar nam je pri srcu. Ljubezen je neke vrste gravitacijska sila: nevidna in univerzalna, kot fizikalna sila. Naše srce, naše oči, naše besede nujno, ne da bi se tega zavedali, pristanejo pri tem, kar ljubimo, kot je pri jabolku in gravitaciji.«

»In če ne ljubimo ničesar?«

»Nemogoče. Ali si 'predstavljaš zemljo brez gravitacije?«

Ali prostor brez gravitacije? To bi bil stalen spopad s samim seboj. Tudi

tisti, ki misli, da ne ljubi ničesar, nekaj ljubi. In njegove misli grede tja, ne da bi se tega zavedal. Vprašanje ni, ali ljubimo ali ne, temveč kaj ljubimo. Ljudje vedno nekaj obožujejo: lepoto, razum, denar, zdravje, Boga ...«

»Kako je mogoče ljubiti Boga, ki se ga ne moreš dotakniti?« »Boga se dotikamo.«

»Kje?«

»V njegovem telesu, pri obhajilu.«

»Ampak profesor, to je samo način govorjenja ... to je prispodoba ...«

»Ali se vam zdi, da bi jaz zastavil življenje za način govorjenja? Pa ti, Leo, kaj ljubiš, o čem premišljuješ, ko ne misliš na nič?« Ostanem tiho, ker me je sram, da bi na glas odgovoril. Silvia se zazre vame, z očmi, ki pri spraševanju pričakujejo pravi odgovor ali ga hočejo namigniti. Jaz poznam odgovor in bi ga rad zakričal vsemu svetu: Beatrice, moja gravitacijska sila, moja teža, moja kri, moja rdeča.

»Jaz premišlujem o rdečem.«

Nekdo se zasmeji, da bi pokazal, da je dojel šalo, ki si je nisem izmislil.

Gandalf je razumel, da se ne šalim.

»In kakšno je rdeče?«

»Kot njeni lasje ...«

Ostali me pogledajo, kot da bi, preden sem stopil v razred, skadil džojnt.

Edina, za katero se zdi, da me razume, je Silvia, ki me tovariško pogleda.

Gandalf se mi zazre v oči, še več: pogleda me v notranjost oči.

Nasmehne se:

»Tudi pri meni je tako ...«

»In kako je?«

»Kot njegova kri.«

Sedaj ga mi gledamo kot nekoga, ki je skadil džojnt. Gre k tabli in v tišini napiše: »Moja ljubezen je bela in škrlatno rdeča.«

In ponovi se ista igra.

Take so Gandalfove ure: sestavljajo se sproti in zdi se, da ima vedno pripravljen kakšen stavek, da ga privleče iz svoje čarobne knjige ...

Tega stavka nihče ne pozna, ko pa nam razkrije, da se nahaja v Svetem pismu, munihče ne verjame. Tako smo si prislužili domačo nalogo še pri verouku: prebrati moramo Visoko pesem.

Tako ali tako pa nihče ne dela nalog za verouk. V življenju koristi samo tisto, za kar dobiš oceno.

8. dan

Beatrice ima rdeče lase. Beatrice ima zelene oči. Beatrice ima. Popoldne se s svojimi prijatelji ustavi pred šolo. Beatrice nima fanta. Lani sem šel na njeno rojstnodnevno zabavo: to so bile sanje. Čas sem preživel tako, da sem se skrival za nečem ali nekom in jo opazoval, da bi si vtisnil v spomin vsako njeno potezo in gib. Možgani so se mi spremenili v kamero, da bi srce lahko potem kadarkoli gledalo najlepši film, ki so ga kdajkoli posneli na površju zemlje.

Ne vem, kako sem zbral pogum, da sem jo vprašal za številko. Pravzaprav ga nisem zbral ... Silvia, ki je njena prijateljica, mi jo je dala po poletnih počitnicah. Toga ne verjamem, da ji je povedala, da mi jo je dala. Mogoče mi zato ne odgovori. Mogoče ne ve, da sem jaz tisti, ki ji piše. Ona je na mojem mobilniku »Rdeča«. Rdeča zvezda: sonce rubin češnja. Kljub temu bi lahko odgovorila, vsaj iz radovednosti.

Ali sem ali nisem bil lev v svojem prejšnjem življenju? Zato vztrajam. Potuhnem se v goščavo in ob primernem trenutku skočim iz grmovja, da zgrabim svoj plen, potem ko sem ga stisnil na jaso brez zavetja in mu tako presekala vsako pot za beg. Tako bom naredil z Beatrice. Srečala se bova iz oči v oči in nujno me bo morala izbrati. Ustvarjena sva drug za drugega. Jaz vem. Ona ne. Ne ve, da me ljubi. Ne še.

Danes sem se pogovarjal s Terminatorjem. Da, kadar moram namreč odgovoriti na pomembna vprašanja, vem, da je nesmiselno govoriti o njih z odraslimi. Ali te ne poslušajo ali pa rečejo: Ne razmišljaj o tem, saj bo prešlo. Ampak če ti o tem govorim, ti mogoče ravno zato, ker ne mine, mar ne?! Ali pa ti postrežejo s tistim magičnim nekega dne: nekega dne boš razumel, nekega dne, ko boš imel otroke, boš razumel, nekega dne boš imel službo in takrat boš razumel.

Upam samo, da ta dan ne bo prišel nikoli, ker te bo napadel z vsem hkrati: zrelost, otroci, služba ... Absurdno pa se mi zdi, da te morajo, zato da bi razumel, zadeti vse te stvari kot nekakšna strela. Ali ne bi mogli začeti že zdaj, korak za korakom, ne da bi čakali na tisti prekleti dan? Danes. Danes hočem razumeti, ne nekega dne. Danes. Zdaj. A ne: tisti dan te bo preplaval in takrat bo prepozno, ker ti, ki si že dolgo hotel premišljevati o tem, nisi našel nikogar, ki bi ti blagovolil odgovoriti. Našel si samo nekoga, ki ti je ta dan napovedal vnaprej, kot kakšno prerokbo o smrti in uničenju ...

Da ne govorim o prfoksih. Kadar jih poskušaš kaj resno vprašati, ti odgovorijo ne sedaj, kar pomeni »nikoli«. Prfoksi ti takoj dajo vedeti

slabe stvari: ocene, spraševanja, opozorila, naloge ... Lepih stvari pa ti ne povejo, ker boš drugače - tako menijo - počival na lovorikah, o katerih sicer mislim, da niso preveč udobne. Razen tega pa ni ničesar, o čemer bi se bilo treba pogovarjati z njimi.

Domači? Ni govora. Sram me je, samo da pomislim na to. Zdi se, da nikoli niso bili v mojih letih. Ati tako ali tako pride iz službe vedno utrujen in hoče gledati nogomet. Mami? Pred njo me je sram. Zdaj sem pa že zadosti star, ne morem se več pogovarjati z mamico! Izključeni profesorji, izločeni starši, Niko, ki se od tekme proti Fantazijskemu nogometu ne pogovarja z mano, kdo mi še ostane? Terminator. Vsaj on ostane tiho pri meni, da me poslušaja, še posebej, če mu potem dam piškote z okusom po ocvrtem mačku.

»Vidiš, Terminator, odkar je Sanjač govoril o sanjah, se mi to dejstvo vedno znova vrača v glavo, kot srbenje, samo da bolj globoko. Kaj pa si hotel ti, Terminator, kaj si hotel početi, kot odrasel? Ti si lahko samo pes: ješ po pasje, spiš po pasje, ščiješ po pasje in pogineš po pasje. Jaz pa ne. Všeč mi je, če imam velike želje. Velike sanje. Ne vem še, kakšne so, a rad sanjam o tem, da imam sanje. V tišini ležim na postelji in sanjam svoje sanje. Ne da bi počel karkoli drugega. Pregledujem sanje in gledam, katere so mi všeč. Kdo ve, ali bom pustil kakšno sled? Samo sanje puščajo sled.«

Terminator me sunkovito potegne, niti on se ne zna zbrati, kdo ve, kaj hoče. Nadaljujeva s sprehodom.

»Ne prekinjaj me! Všeč mi je, če imam sanje. Všeč mi je. A kako naj najdem svoje sanje, Terminator? Ti si prišel na svet že izdelan. Ampak jaz vendar nisem pes. Za Sanjača sta bila zadosti dedek in film. Mogoče bi moral bolj pogosto v kino, glede na to, da dedka nimam, pri babici pa, vsakič ko se pogovarjam z njo, moram vpiti, ker ne sliši, pa še tisti vonj po starem ima, ki ga ne prenašam, sili me na kihanje. Ali pa bi mogoče moral prebrati več knjig. Sanjačpravi, da so naše sanje skrite v stvareh, ki jih zares srečamo, v tistih, ki jih ljubimo: kakšen kraj, stran v knjigi, film, slika... veliki ustvarjalci lepote nam ponujajo sanje.

Tako pravi Sanjač. Ne vem prav dobro, kaj pomeni. Vem pa, da mi je všeč. Moram preizkusiti. Moram dobiti kakšen nasvet, a ne da bi preveč verjel, jaz namreč stojim z nogami trdno na tleh. Življenje brez sanj je vrt brez rož, a življenje z neuresničljivimi sanjami je vrt z umetnimi rožami ... kaj misliš ti, Terminator?« Terminatorjev edini odgovor je, da se postavi k nekemu kolu in ščije. Njegovo sanje je sorazmerno z dolžino mojega razpravljanja. »Hvala, Terminator, vsaj ti me razumeš ...«

9. dan

Beatrice še vedno ne prihaja v šolo. Tudi popoldne je ni na postaji. Moji dnevi so prazni.

Beli so, kot Dantejevi, ko ni več videl Beatrice.

Nimam kaj povedati, kadar namreč ni ljubezni, se besede končajo.

Strani postanejo bele, življenju primanjkuje črnila.

Govoril sem s Sanjačem, končno.

»Kako naj najdem svoje sanje? Ampak, profesor, brez heca.«

»Išči jih.«

»Kako?«

»Postavljaj prava vprašanja.«

»Kar pomeni?«

»Beri, opazuj, zanimaj se ... vse z velikim zagonom, strastjo in raziskovanjem. Vsaki stvari, ki naredi vtis nate in te navduši, postavi vprašanje. Vsako vprašaj, zakaj te navdušuje. Tam je odgovor na tvoje sanje. Ne štejejo naša razpoloženja, temveč naša ljubezen.«

Tako mi je rekel Sanjač. Kako mu pridejo na misel določeni stavki, je jasno samo njemu. Moram najti tisto, kar mi je pri srcu. A edini način, da kaj odkrijem, je, da temu posvetim čas in moč, kar pa me ne prepriča ...

Skušam slediti Sanjačevi metodi: izhajati moram iz tega, kar že vem. Pri srcu mi je glasba. Pri srcu mi je Niko. Pri srcu mi je Beatrice, pri srcu mi je Silvia, pri srcu mi je moj motor, pri srcu so mi moje sanje, ki jih še ne poznam. Pri srcu sta mi ati in mami, kadar ne težita. Pri srcu mi je ... Mogoče bo dovolj ... Premalo je teh stvari, potrebnih bo več. Moram se potruditi, da jih odkrijem in vsaki postavim prava vprašanja.

Vprašal sem se, zakaj mi je pri srcu Silvia. Rekel sem si, da jo imam rad, želim si, da uresniči svoje sanje, ko sem z njo, se mi naseli mir v želodec, kot takrat, ko me je mami v množici v supermarketu prijela za roko. Zakaj Niko? Odgovoril sem si, ker se imam dobro z njim. Ni mi treba ničesar razlagati. Ne počutim se obsojanega.

Potem sem vprašal svojo glasbo in mi je odgovorila, da se ob njej počutim svobodnega. Vprašal sem svojega petdesetkubičnika brez zavor in mi je dal enak odgovor. Nekaj koščkov sestavljanke imam: pri srcu mi je naklonjenost oseb, pri srcu mi je svoboda. Moje sanje imajo te sestavine. Vsaj nekatere sem odkril. A jih je zaenkrat še malo.

Zakaj mi je pri srcu Beatrice? To je težje. Nisem še našel odgovora. V njej je nekaj skrivnostnega. Nekaj več, česar ne uspem spoznati. Rdeča skrivnost, kot skrivnost sonca, ki vzhaja in napravi noč najbolj temno ravno pred zoro. Ona predstavlja moje sanje in konec, zato pa se ne da razložiti. Oh, od vsega tega ne morem zaspati.

Od Silvije sem izvedel, da je Beatrice v bolnišnici. Samo Silvia ima pravico, da mi pove določene stvari. Beatrice potrebuje kri. Transfuzije krvi njene krvne

skupine. Treba se je boriti proti beli krvi in upati, da se spremeni v čisto, novo, rdečo kri. Boj proti beli krvi jo lahko reši. Ne vem, katero krvno skupino ima, vem pa, da imam toliko tiste rdeče krvi v telesu, da bi ji jo dal vso, samo da bi videl, da se spreminja v rdečino njenih las. Krvavo rdeči lasje.

Letim na svojem petdesetkubičniku, ne da bi komu kaj rekel. Vse je postalo belo: cesta, nebo, obrazi, fasada bolnišnice. Vstopim in preplavi me vonj po dezinfekcijskem sredstvu, ki me spomni na ordinacijo pri zobozdravniku. Iščem njeno sobo. Ne vprašam, kje leži, ker imam v srcu kompas, ki kaže vedno naravnost proti svojemu severu: Beatrice. In res, pri tretjem poskusu jo najdem. Približam se in jo gledam od daleč: spi. Kot speča princesa. Poleg nje je gospa z rdečimi lasmi: mogoče mama. Tudi ona ima zaprte oči. Ne upam se približati. Strah me je. Ne vem niti, kaj se reče v takih okoliščinah. Silvia bi mogoče vedela, kaj naj naredim, a ne morem je vedno klicati ...

Nato se spomnim sanj in tega, da so moje sanje Beatrice. Zato grem k bolnišnični recepciji in rečem, da bi rad daroval svojo rdečo kri, da bi nadomestil tisto belo od Beatrice. Dežurna sestra me zmedeno pogleda.

»Poslušaj, mi tukaj ne izgubljam časa.«

Grdo jo pogledam: »Tudi jaz ne.«

»Koliko si star?« vpraša z zoprnim pogledom. Z zoprnim pogledom: »Šestnajst.« Reče mi, da mladoletni potrebujejo dovoljenje staršev.

Ta je pa lepa?! Hočeš podariti kri za osebo, ki se slabo počuti, pa moraš vprašati za dovoljenje. Hočeš zgraditi sanje ali jih rešiti, pa moraš vprašati za dovoljenje. Kakšen brezvezen svet! Najprej te spodbujajo, da sanjaš, potem pa ti prepovejo, ko si komaj začel: nevoščljivi so, vsi. Potem pa privlečejo na dan, da moraš vprašati za dovoljenje za sanjanje, da pa ti ne bi bilo treba prositi zanj, bi moral biti polnoleten. Vrnil sem se domov. Pokličem Silvio, drugače se bo slabo končalo. »Kako gre?« jo vprašam.

»Tako tako, pa ti?«

»Slabo, niso mi dovolili darovati krvi za Beatrice!« »Kako to?«

»Če si mladoleten, je potrebno dovoljenje.«

»Meni se zdi normalno, lahko je nevarno ...«

»Ko je v igri ljubezen, je vse mogoče! Dovoljenja niso potrebna!«

»Res ...« odgovori Silvia in ostane tiho.

»Kaj je? Danes se mi zdiš čudna ...«

Mehanično ponovi moj predzadnji stavek, kot da me ne bi poslušala:

»Ko je v igri ljubezen, je vse mogoče ...«

Ne morem se osredotočiti na nobeno stvar. Moje sanje se sesuvajo kot peščeni grad, ko se dvigne plima in ga spremeni v razvaline, visoke samo nekaj centimetrov. Moje sanje so postale bele, ker ima Beatrice tumor. Sanjač pravi, da moram postavljati prava vprašanja, da bi odkril svoje sanje. Torej, poskusimo s to bedno levkemijo! Kaj za vraga delaš tu med mojim in Beatricinim življenjem? Zakaj zastrupljaš kri nekega tako polnega življenja, ki se komaj začinja? Na to vprašanje ni odgovora. Tako je in konec.

10. dan

Poskusil sem govoriti z mamom o krvi, ki bi jo rad daroval Beatrice. Ne razume, zdi se ji kot kakšna vampirska zgodba, podobna tistim, ki so zdaj moderne. Razložim ji. Reče, da bomo premislili kasneje, zdi se ji lepa ideja, a da so gotovo že mnogi pomislili na to. Jaz vztrajam.

Govori s svojim očetom.

Čaroben stavek za prelaganje odgovornosti od začetka

sveta. In prav to bom naredil. Pokličem Nika in se srečam z njim. Moral bi delati Sanjačevo nalogo, pa mi ni nič prišlo na pamet, mogoče mi bo glasba pomagala. Včasih v glasbi najdeš odgovore, ki jih iščeš, skoraj ne da bi jih iskal. In tudi če jih ne najdeš, vsaj najdeš enaka čustva, ki jih doživljaš. Nekdo drug jih je že občutil. Ne počutiš se samega. Žalost, samota, jeza. Skoraj vse pesmi, ki so mi všeč, govorijo o njih. Ko jih igram, je, kot da bi se soočal s temi pošastmi, še posebej, kadar jim ne uspem niti dati imena.

Potem pa, ko se glasba konča, te stvari ostanejo pred mano. Seveda, mogoče jih zdaj lahko bolje razločim, a nihče jih ni čudežno pometel stran. Mogoče bi se moral napiti, da bi izginile. Niko pravi, da deluje. Beatrice se še vedno slabo počuti, preden pa se napijem, bi ji rad daroval svojo kri: ne bi rad, da bi ji potem škodil alkohol, ona je namreč čista. Moram govoriti z atom. Takoj.

Ati ni prišel na večerjo. Ko se je vrnil domov, je bilo tako pozno, da si ga nisem upal nič vprašati. Ni bil primeren trenutek. Zabil bi me z enim zamahom, nisem pa hotel zapraviti svoje edine priložnosti. Še vedno sem buden, ker poskušam napisati nalogo za Sanjača. Za težke naloge me ni nikoli brigalo. Kadar mi ne uspejo, grem mirno spat in jih naslednji dan preprišem. Ne vem, zakaj je tokrat v igri nekaj več, kar me sili, da sprejem izziv. Kakor da bi, če bi se predal, izdal Sanjača ali samega sebe.

Pred računalniškim ekranom sem. Pišem vprašanja za naslov: »Zakaj so osvajalci požgali Rim, Aleksandrijo in Bizanc? Kaj je vodilo Barbare, Arabce, Turke? Zakaj so si bili podobni, čeprav tako različni?« Belina. Ničesar se ne spomnim. Bela kot ta preklet zaslon. Bela kot Beatricina kri. Pokličem Silvio. Ne odgovori. Silvia vedno pusti telefon vklopljen, ker hoče, da jo kadarkoli pokličem, če potrebujem pomoč. Silvia je moj angel varuh. Razlika med nama je edino v tem, da ona ponoči spi in včasih ne sliši vibrirati mobilnika, tako kot zdaj. Sam moram najti rešitev. Pozno je. Zunaj je črnina noči, moj razum pa je bel. Poskušam se spremeniti v enega tistih osvajalcev in se sprašujem, kaj hočem doseči s

tem, da zažgem knjige, ki so tam.

Obračam se po prašnih ulicah Rima, Aleksandrije in Bizanca, za katerega sem odkril, da je kasneje postal Konstantinopol, nato pa Istanbul, in med truščem ter kričanjem ljudi požgem na tisoče knjig. Znebim se vseh tistih papirnatih sanj in jih spremenim v pepel. Spremenim jih v bel dim.

Pa sem našel odgovor. Upepeliti sanje. Zažgati sanje je skrivnost, da dokončno potolčeš svoje nasprotnike, da ne bi več našli moči za ponoven dvig in nov začetek. Da ne bi sanjali lepih stvari o svojih mestih, o življenju drugih, da ne bi sanjali o pripovedih drugih, tako polnih svobode in ljubezni. Da ne bi ničesar več sanjali. Če osebam ne dovoliš, da sanjajo, iz njih narediš sužnje. Jaz pa, osvajalec mesta, zdaj potrebujem samo sužnje, da bom mirno in nemoteno vladal. Tako je, ne ostane črka pri črki. Temveč samo bel pepel starodavnih sanj. Nacisti - tatovi sanj. Kadar ni- maš sanj, jih ukradeš drugim, da jih tudi oni ne bi imeli. Zavist ti žge srce in ta ogenj požira vse ...

Ko končam s pisanjem, je zunaj temno kot prej, črnini noči pa sem ukradel znake, ki zdaj napolnjujejo bel ekran. Nekaj sem odkril: med učenjem, med pisanjem. Prvič se je zgodilo, a mi ne bo prišlo v navado ... In seveda je v tiskalniku zmanjkalo črnila, ne preostane mi drugega, kot da natisnem v barvah.

Rdeča.

11. dan

Z atom stopiva v bolnišnico, kjer leži Beatrice. Preverijo mojo krvno skupino. Ista je kot Beatricina. V to sem bil prepričan, imava isto kri, živiva od iste krvi. Nekatero stvari preprosto čutiš. Moje življenje je povezano z Beatricinim, po krvi. Vprašajo me, če uživam droge. Odgovorim, da ne. To pa rečem zato, ker je prisoten ati, ki bi me upepelil in bi izjavil svojo najljubšo grožnjo: »Zdrobil te bom v prah pepela.« Treba mu je priznati, da ni slab stavek.

Toda kasneje, ko sem sam s sestro, ji povem, da sem pred enim mesecem skadil džojnt. Ampak samo enega, da bi poskusil. Bili smo v skupini. Nisem mogel izpasti usrane. Poleg tega je bilo samo za poskus. Sestra me pomiri. Zaradi enega ni pomembno. Če pa bi bil stalen uživalec, potem ne bi mogel darovati krvi. Moja kri ne bi nič koristila.

Konec poglavja o džojntih. Če bi jo Beatrice še kdaj potrebovala, mora biti moja kri odlična, čista, brezmadežna. Rdeča, kot ljubezen, ki jo gojim do nje.

Kar nekaj mi je vzamejo. Veliko temnejša je, kot bi si mislil. Vijoličnordeča in gosta, kot moja ljubezen do Beatrice. Pogled na kri, ki teče iz moje roke, mi povzroča vrtoglavico in za trenutek pomislim, da bom bruhal, a se zadržim. Kri, kot ljubezen, zavrti ti glavo in vendar ti da tudi moč, da presežeš svoje meje ... Občutek imam, da sem dal življenje za Beatrice, napol mrtev sem in bled kot kakšen vampir, a je ravno nasprotno: namesto da bi pil kri, sem jo jaz daroval za življenje.

Ati me pelje na zajtrk.

»Bled si kot pena na tvojem kapučinu. Prinesem ti še en rogljič. Kakšnega hočeš?«

»Kakšno vprašanje ... s čokolado.«

Ati gre k pultu in vzame rogljič, iz katerega kar teče nutela. Spet se usede predme in se smehlja, kot zna samo zjutraj. Zvečer je preveč utrujen, po celem delovnem dnevu. »Ali te boli?« me vpraša in pokaže na roko, iz katere so vzeli kri.

»Malo peče, a je v redu.«

»povej mi kaj o tem dekletu, kako ji je ime ... Angelica?« Vedno sem govoril, da spomin v naši družini ni ravno prva vrlina.

»Beatrice, ati, ime ji je Beatrice, kot tista pri Danteju.« »In zate je to posebno dekle?«

Nočem mu govoriti o Beatrice, zato se izognem vprašanju.

»Kdo je zate poseben?«

»Mami.«

»Kdaj si to razumel?«

»Ko sem jo prvič videl, med križarjenjem, ki so mi ga starši podarili kot nagrado za maturo. Način, kako se je premikala, kako je nagnila glavo, ko se je smejala in si popravljala dolge lase, ki so ji zakrivali oči ...«

. Zdi se, da ati sanja, pogled, zgubljen v neko preteklost, ki se odvija pred njim kot začetek romantičnega filma, enega tistih, ki jih ne prenašam.

»In potem?«

»Potem sem stopil k njej in rekel: 'Tudi vi na tej ladji, gospodična?' in se šele ob vprašanju zavedel, da stavek nima nobenega smisla, v bistvu je bil celo smešen, glede na to, da sem jo prvič videl.«

»In ona?«

»Nasmehnila se je in, medtem ko se je ozrla naokrog, pretvarjajoč se, da koga išče, odgovorila: 'Zgleda, da res ...' in se začela smejati.«

»In potem, kako je šlo?«

»Potem sva se pogovarjala, pogovarjala, pogovarjala.« »V tvojih časih niste delali drugega, kot se pogovarjali ...« »No, no, fantič, ohrani spoštovanje do svojega očeta!« »In o čem sta se pogovarjala?«

»O zvezdah.«

»O zvezdah? In te je poslušala?«

»Ja, bil sem navdušen nad zvezdami, v gimnaziji sem si kupil svoj prvi teleskop in znal sem najti vsa ozvezdja. Tako sem ji pripovedoval zgodbe posameznih zvezd, ki so se z ladijskega krova tiste sveže in jasne noči videle brez pomoči kakšnega teleskopa. Ona pa je, za razliko od ostalih deklet, poslušala in spraševala.«

Ustavi se, kot bi se končal prvi del njegovega romantičnega filma. Zato ga spet zbudim. »In potem?«

Ati vdihne in v eni sapi odgovori, medtem ko se podrgne po licu, da bi tako mimogrede malo skrnil obraz za rokami. »Potem sem ji podaril zvezdo.«

»Kaj si naredil?«

»Ja, podaril sem ji zvezdo, najbolj svetlo v tisti noči brez lune: Sirij, edina zvezda, ki se vidi iz kateregakoli obljudenega kraja na zemlji in je tako svetla, da v noči brez lune ustvari sence teles. Izmenjala sva si obljubo, da jo bova gledala vsak večer, kamorkoli naju bo nesla pot, in da bova mislila drug na drugega.«

Začnem se smejati. Ati, ki mami podari Sirij ... potrepljam ga po ramenu.

»Romantik ... in ona?«

»Ona se je smehljala.« »In ti?«

»Dal bi vse za to, da bi taka ženska v mojem življenju obstajala zares, in ne samo na neki križarki.«Ati molči. Nimam občutka, da bi rad še kaj dodal. Vtis imam, da bo zardel, zato si obriše drobtinice brioša, da bi se skril, nato se zazre vame in reče:

»Ponosen sem nate Leo, zaradi tega, kar si naredil.«

Ušesa se mi odmašijo, kot da bi bil vse do tega trenutka

gluh. »Verjamem, da si danes začel biti moški: naredil si nekaj, kar ti ni nihče priporočil ali sklenil namesto tebe. Ti sam si izbral.«

Ostanem tiho in izkoristim priložnost:

»Torej si lahko izberem še en rogljič?«

Ati zmaje z glavo v znak splošne vdanosti in se zasmeji: »Čisto po svojem očetu si ...«

Že celo večnost nisem preživel toliko časa s svojim očetom: »Ponosen sem nate,« je današnje geslo. Za preostanek pa: počitek. Moram spet zbrati moči. Do konca sem utrujen, a prav toliko srečen.

Nisem videl Beatrice. Zdaj ni več v bolnišnici, vrnila se je domov. Končala je prvi krog kemoterapije. Neke vrste antibiotik proti tumorju. Prepričan sem, da ji bo dobro dela. Beatrice je močna: preveč mlada in polna lepote, da ne bi uspela. Rad bi jo šel obiskat, a Silvia pravi, da Beatrice noče videti nikogar. Zelo je utrujena in preizkušena od bolezni, zato ji ni do pogovora. Jaz pa bi jo vseeno rad videl. Kakorkoli, zdaj bo imela mojo kri in bo, kot da bi ji delal družbo še bolj od blizu. Od znotraj. Združena. Upam, da ji bo moja kri dobro dela. Srečen sem in utrujen. Takšna je ljubezen.

12. dan

Beatrice se je vrnila v šolo. Shujšala je. Bleda je. Kratki lasje, bolj motne in medle rdeče barve. Še vedno zelene, a bolj skrite oči. Rad bi jo prestregel in ji rekel, da sem z njo, da sem ji daroval kri, da sem presrečen, da jo spet vidim, a potem spoznam, da je bolje, če molčim. Zadovoljim se s tem, da se ji nasmehnem, ko jo srečam med odmorom. Za trenutek me pogleda, kot bi me prepoznala, in mi vrne gesto. Njen nasmeh ni rdeč kot vedno, bolj bel je. A ona je srce mojih sanj. Moje sanje so rdeče in jaz moram spremeniti to belino nazaj v vijoličnordečo, ki sem jo videl teči iz moje roke. Ni več dvoma. V tem nasmehu je smisel vsega tistega, kar iščem.

Ne bom dovolil, da boš odšla. Ne bom dovolil, da te bo tisti beli tumor odnesel. Jaz bi ga moral dobiti namesto tebe. Ne bom dovolil, da se to zgodi, ker tebe ta svet potrebuje mnogo bolj kot mene. Hočem, da ti to veš. Zato ti bom napisal pismo, da ti povem, da sem s tabo in me lahko kadarkoli prosiš, če boš kaj potrebovala. Danes, ko se vrnem domov, bom napisal pismo. Mora biti najlepša in najbolj rdeča stvar, ki sem jo kdaj naredil v življenju. Mora biti popolno.

Čudno, kako te sanje spravijo v pogon, kot transfuzija krvi. Kot bi ti po žilah stekla kri superjunaka.

Nikoli nisem pisal pisma in tudi z interneta ga ne moreš povleči. Na internetu so stvari vedno že uporabljene. Ne more biti Leovega pisma za Beatrice, jaz sam ga moram napisati prvič. A to mi je všeč, ker bom napisal nekaj, česar še nikoli nihče ni napisal. Vznemirjen sem. Vzamerh papir in pisalo ter pišem.

Prvi problem: brezčrten list. Napisal ga bom na računalnik. A komaj začnem, si premislim, ker je belo kot led, mrzlo. Tako spet vzamem list in se spravim k pisanju, a so vse vrstice krive, besede padajo v prepad. Grdo je: vsega je kriva popolna belina. Ne morem ji poslati pisma, kot da bi bil nepismen. Kaj naj naredim?

Nečesa se spomnim. Natisnem belo stran z lepimi debelimi črnimi črtami, podobno atovi pižami. Položim jo pod bellist in uporabim vrstice kot skrito vodilo. Odlična ideja. Da premagaš belino, zaradi katere pišeš krivo, potrebuješ skrite, debele in močne črne črte. Sedaj je treba samo še napolniti te vrstice. To je težji del naloge.

Draga Beatrice, kako se imaš?

Zadnjič sem te spet videl v šoli, nasmehnil sem se ti in ti si se nasmehnila meni. Ne vem, če se spomniš. No, tisti sem jaz. Tisti, z zmešanimi lasmi: Leo. Pišem ti, ker bi bil v tem trenutku rad s tabo. Ne vem dobro, kaj bi bilo treba v določenih okoliščinah reči. Če se moram pretvarjati, da ne vem, da ti gre slabo, če se moram pretvarjati, da ti nisem daroval krvi, če se moram pretvarjati, da mi nisi všeč ... skratka, ne morem se pretvarjati. In tako sem ti že vse povedal: ti se slabo počutiš, daroval sem ti kri, všeč si mi. Sedaj lahko spregovorim bolj sproščeno, ker sem končal s pomembnimi stvarmi. S tistimi, ki jih nekdo mora nujno povedati, ker se pretvarja, če jih ne pove, če pa se pretvarja, mu je hudo. Jaz pa, nasprotno, hočem biti do tebe iskren, ker si ti del nekih sanj. Kot pravi prof Sanjač. No, Sanjač ni njegov priimek, ampak gre za tistega, ki nadomešča Argentierijevo, ker pa vedno govori o sanjah, smo mu dali ta vzdevek. Jaz iščem svoje sanje. Skrivnost je v tem, da postavljaš prava vprašanja. Prava vprašanja stvarjem in osebam, ki so ti pri srcu, nato pa čakaš in poslušаш, kaj ti srce odgovori. Kaj pa ti, ali imaš sanje? Ali si kdaj premišljevala o tem?

Pošiljam ti močan objem in upam, da boš kmalu odgovorila. Leo, iz tretjega D

13. dan

Nimam Beatricinega naslova. Niti kuverte nimam ... Še več: ne vem niti, kako naj napišem naslov, kam naj nalepim znamko in vse ostalo. Sram me je, da bi vprašal mami. Zato grem ven. Vzajem motor. Kupim kuverto. Vanjo dam pismo. Z velikanskimi črkami gor napišem »:Za Beatrice« in se potem zapeljem k Silvii domov, da bi jo vprašal za naslov, tako bom pismo lahko pustil kar v poštnem nabiralniku.

Moj petdesetkubičnik je leteča preproga sreče, leti proti svojemu cilju. Pa kaj še, da bi zaupal pismo svojega življenja italijanski pošti? In tako letim v modrino kot sel, ki nosi milijardno dediščino. Srce mi razbija v ritmu kroženja koles na motorju. Smejem se, pojem in ničesar ne slišim. Niti troblje, ki mi vpije z desne, da bi si moral končno popraviti zavore. In ni bilo izzivanja v zaviranju, niti časa za strah, niti da bi štel do ena, niti da bi zavrl ...

Nato belina.

Ko se spet zbudim, sem v beli bolnišnični postelji. V možganih belina. Ničesar se ne spomnim. Občutek imam, da je glava ločena od ostalega telesa. Verjetno so me ugrabili, omamili in spremenili v superjunaka. Sprašujem se, katere sposobnosti sem pridobil: letenje, teleportacijo, nevidnost, branje misli ... Poskusim s teleportacijo, a se zavem, da se ne morem premakniti niti za centimeter. To je posledica nečesa trdega, kar imam okoli vratu in mi oklepa oprsje in glavo. Prvič razumem, kako se počuti Terminator, kadar ga vlečem s povodcem.

Odprem oči: zraven mene je mami. Ima rdeče oči. »Kaj se je zgodilo?« Mami pove, da me je zbil avto. Vsaj tako je pripovedoval nekdo, ki je videl nesrečo. Jaz se ne spomnim ničesar ali skoraj ničesar, nekaj nejasnega. Kakorkoli, takole je: počil sem si eno vretence in moram vsaj deset dni nepremično ležati na postelji. Kot da ne bi bilo dovolj, imam še zlomljeno roko, desno, že v mavcu: nobenih nalog. Pa kdo je kriv za to (skoraj) sranje? Mami mi reče, da se tisti, ki me je zbil, ni ustavil. Pobegnile. Neki mimoidoči si je zapisal registrsko številko, ati bo poskrbel za to. Sedaj je pomembno, da mi gre dobro in da bom kmalu spet na nogah, a za letos se

lahko poslovim od zimskih počitnic in bordanja... Ko bom prišel ven, bo že božič.

Popade me jeza, ki je ne poznam. Tako močna jeza, da bi jo lahko zlil celo

na svojo mater, čeprav ni nič kriva. Zdaj se spomnim. Beatrice sem nesel pismo, ravno sem odšel od Silvie z naslovom, napisanim kar na kuverto. Nato pa tema. Kdove, kaj se je zgodilo s pismom. Imel sem ga v žepu. Zdaj sem oblečen v pižamo, ovratnik in mavec ... Kdove, kje je končalo pismo.

Sranje. Spet: poskušaš narediti nekaj dobrega in iz nekega razloga pristaneš na tleh. Pa kdo neki je izumil bedo? Pismo, kakšno vezo imam jaz z njo? Kaj sem jaz kriv? Ne ljubim več, pa spelj'te se nekam.

Sem vsaj ugotovil, kateri superjunak sem \postal: Bedoman. \

Spal sem vsaj sto let, sodeč po glavobolu, ki ga imam vsakič, ko odprem oči, in po svetlobi, ki mi slepi oči. Komaj se uspem zavesti, kdo sem in kje sem, vidim dvoje oči, sinje modrih kot modrina jutra, ko se napreza, da bi postala temna. To so Silviine oči, modre kot nebo brez oblčka. Silvia je vila Plavolaska, jaz pa Ostržek. Zaradi nje se počutim normalno tudi v svojem mavčnem bojnem oklepu. Nasmehnem se in stiskam oči. Silvia teče k oknu in zagrne zavese, da me svetloba ne bi motila.

»Ali si žejen?«

Vpraša me, še preden uspem povezati svoja suha usta z možgani in možgane s suhimi usti, da bi jo prosila za vodo. Poda mi kozarec z ananasovim sokom, ki ga je kupila posebej zame. Moj najljubši. Nisem imel še časa, da bi izrazil željo, ko jo je Silvia že zadovoljila. Če ne bi bila samo prijateljica, bi jo mogoče lahko ljubil.

A ljubezen je nekaj drugega. Ljubezen ne da miru. Ljubezen je nespečna. Ljubezen je dviganje v moč. Ljubezen je hitra. Ljubezen je jutri. Ljubezen je cunami.

Ljubezen je vijoličnordeča.

14. dan

Že nekaj dni imam cimra. Obilnejši gospod. Ogromen. Mestni slon. Zlomil si je dve vretenci. Ne sme se premikati in vse mora delati v postelji: celo potrebe. Sovražim njegov smrad. Vseskozi gleda strop ali TV, ki je bolj ali manj na stropu. Tu in tam se pogovarjava. Prijeten je. Hudo je premikasten, a je vseeno miren. Tu in tam se razjezi zaradi bolečin ali kadar ne more spati. Ima ženo, ki ga neguje. Hčerka in sin ga pogosto prideta obiskat.

Lepo je imeti ob sebi družino, ki ti stoji ob strani, kadar si bolan. Kaj narediš, če nimaš družine, žene, otrok? Kdo skrbi zate, ko si bolan? Zaradi Slona sem videl, kaj pomeni imeti družino. Ne, da je jaz ne bi imel. A videl sem tisto, kar nisem uspel videti. Ker stvari, dokler nisi notri, ne razumeš ali ne uspeš videti. In tako se ti starši zdijo profesionalni težaki, ki so tu samo zato, da ti prepovejo stvari, ki bi jih rad počel.

Slon, njegova žena in otroci pa so mi jasno pokazali: ko bom velik, si želim tako enotno družino, kot je njihova. Zato, da tudi če ti gre slabo, ostaneš miren, saj je to smisel lepega življenja: nekdo, ki te ljubi, tudi ko ti gre slabo. Nekdo, ki prenaša tvoj smrad. Samo kdor ljubi tvoj smrad, te zares ljubi. I?aje ti moč, daje ti vedrino. In to se mi zdi lep način, da si zgradiš obrambo proti bolečinam, ki te doletijo v življenju.

To si moram zapomniti. Na vsak način si moram zapomniti, ker moram to vključiti v svoje sanje, za takrat, ko bom velik. Z Beatrice. Jaz že zdaj ljubim njen vonj. Vonjavo sanj, življenja, ljubezni, ki se ji ni moč upirati.

Vstopi Sanjač. Ne morem verjeti. Profesor, ki obišče dijaka v bolnišnici. Še več, nadomestni učitelj. Počutim se kot kralj, ki se s prstom dotika neba, ali kaj podobnega. Sanjač sede zraven postelje in mi pripoveduje o šoli. o spraševanju, nalogah in nekaj o učnem načrtu. Zdaj se že izteka, božične počitnice se bližajo. Na tabli so se pojavili srebrni okraski. Brada, reditelj s tako dolgo in gosto brado, da bi lahko nanjo obesili božične balončke in lučke, pa je postavil svoje napol mršavo drevesce. Kar predstavljam si, žal mi je, da nisem tam, v enem izmed redkih trenutkov, ko šola postane zabavna.

Sanjač mi pripoveduje, da si je tudi on, ko je bil star toliko kot jaz, pri nogometu počil kost v roki. Pokaže mi brazgotino, ki mu je ostala po operaciji. Mene k sreči ni bilo treba operirati in nisem bil pri zavesti, ko so mi naravnali kost. Koliko bolečine ti prihrani spanec. Težava je, ko se zbudiš.

Kakorkoli, Sanjač je res zabaven, ker ti stvari pripoveduje, kot bi bil kdorkoli. To pomeni, da je normalen. Ima podobno življenje kot jaz. Pove mi tudi šalo, ki ni smešna, a jaz se pretvarjam, da mu ne bi bilo hudo. Vpraša me, kako mi gre z mojimi sanjami in razložim mu, do kod sem prišel.

Povem mu tudi, da se je z nesrečo vse razbilo na koščke in da ne vem, ali bi nadaljeval, ker se vsakič, ko se lotim, zgodi nekaj slabega: najprej Beatrice, potem jaz. Sanjač se zasmеji in mi reče, da to sodi k pravim sanjam.

»Prave sanje se gradi preko ovir. Drugače se ne spremenijo v načrte, temveč ostanejo sanje. Razlika med sanjami in načrtom je ravno ta: udarci s palicami, kot v zgodbi mojega dedka. Sanje niso že narejene, razodevajo se korak za korakom, mogoče celo drugače, kot smo jih sanjali ...«

Sanjač pravi, da sem imel srečo, da ležim v postelji z zlomljenim hrbtom! Ne verjamem mu in mu to povem.

»O tem ne dvomim.«

Smejeva se. A mi razloži, da sem priklenjen na to posteljo, ker sem delal nekaj posebnega, svoje sanje sem uresničeval tako, da sem nosil pismo. Če pa imajo neke sanje toliko ovir, pomeni, da so tiste prave. Žarijo mu oči. Ko ga pozdravim, se zmotim in ga pokličem Sanjač. Zasmеji se in reče, da ve, da ga tako kličem. Odide, jaz pa se ugriznem v jezik, ker Sanjač sprejema vse, tudi vzdevke. Kdo pravi, da moraš biti zoprn, da bi imel avtoriteto?

Profesorjev obisk me je spravil v dobro voljo: hočem priti ven od tu, večerjati z mami in atijem, peljati Terminatorja scat, se igrati z Nikom, se učiti s Silvio, poljubiti Beatrice ... A prav v globini nekje me Sanjač tudi malo jezi, ker ... nočem priznati ... hočem biti tak kot zavožen nadomestni učitelj za zgodovino in filozofijo.

15. dan

Moja mati je našla pismo. Umazano je od krvi in asfalta. Bilo je v žepu kavbojk. Kavbojke je vrgla stran. Raztrgane so bile. Toda preden jih je vrgla, je pregledala žepe. Dva evra. Ena elastika. Ena Bartova figurica. Radirke. Eno pismo. Na tem pismu je moja kri. Zdaj se je že strdila in posušila. In riše okvir okoli Beatricinega imena. To je drugič, da dajem kri zanjo. In to me osrečuje, kot prvič. Še enkrat preberem pismo. Dobro pismo je, tudi če se nekaterih besed ne da prebrati, ker so tako umazane od krvi. Moram najti način, da ga bo dobila. Moral bi se sam dvigniti iz te postelje!

Tudi Gandalf je prišel na obisk. Nisem ga pričakoval. Ima dvajset tisoč razredov, vsaj osem milijonov učencev, svojo župnijo in na stotine let, da jih vsak dan prenaša naokoli s tem prosojnim telesom, ki je podobno Svetemu Duhu, v katerega tako zelo verjame ... in vseeno me pride obiskat. Saj me ne moti, ne, celo ganjen sem. Nisem pričakoval. Prosi me, da mu povem, kaj se je zgodilo. Povem mu vse, tudi o pismu. Prijetno se počutim. Ne povem mu, da gre za Beatrice, ostajam pri splošnih stvareh. Pravi, da sem božji in nadvse ljubljeni sin. Jaz mu rečem, da o Bogu nočem ničesar slišati, ker če bi obstajal, ne bi dovolil, da Beatrice zboli. »Če je vsemogočen in oh in sploh, zakaj mi je to naredil? Zakaj je hotel, da trpim in da trpijo drugi, tako kot jaz, čeprav niso nič slabega naredili? Ljubljeni sin pa tak! Jaz Boga res ne razumem. Pa kakšen Bog si, če obstaja zlo?«

Gandalf mi reče, da imam prav. Kako, imam prav? Jaz ga izzivam, on pa mi da prav? Eh ... vsaj duhovniki bi morali braniti svoja stališča. Gandalf mi to podkrepi, ko reče, da se je tudi Jezus, ki je bil Božji Sin, počutil zapuščenega od svojega očeta in mu je to zavrnil v trenutku svoje smrti. »Če je Bog tako delal s svojim sinom, bo tako delal z vsemi tistimi, ki jih ima za svoje ljubljene otroke.«

Kakšno sklepanje je to? A nisem mogel z ničimer odgovoriti, ker na vsak način - pravi Gandalf - tako pripovedujejo evangeliji:

»Če bi si kdo hotel izmisliti močnega Boga, bi to naredil brez težav, ne bi si predstavljal šibkega Boga, ki se poleg tega v trenutku smrti počuti zapuščenega od svojega očeta.«

Gandalf vidi kri na pismu, ki ga hranim na nočni omarici poleg sebe. Pravi, da ga spominja na njegov križec: pismo, napisano ljudem,

podpisano s krvjo Boga, ki nas s to krvjo odreši. Dovolj bo, Gandalf, drugače boš začel s stourno pridigo, kar pa se mi zdaj ne zdi primerno. Kakorkoli, dal mi je rdečo nit za razpredanje, poleg tega mi je všeč ta ideja o krvi. Tako kot sem naredil jaz za Beatrice. Mogoče je to edina resnična stvar pri vsem govorjenju o Kristusu: ljubezen je dajanje krvi. Ljubezen je krvavo rdeča.

»Leo, za bolečino ni prepričljivega odgovora. Toda, odkar je Kristus za nas umrl na križu, obstaja smisel. Smisel je ...«

Prisrčno ga objamem, kakor zmorem. Ko že odide, opazim, da je položil in pustil svoj križec na pismu za Beatrice. Na zadnji strani tega koščka lesa v obliki T-ja je napisano: »Dati življenje za svoje prijatelje, ni večje ljubezni, kot je ta.« Ni slab stavek. Hočem si ga zapomniti. Križec odložim v kuverto, ko se vrnem v šolo, ga moram vrniti Gandalfu, poleg tega pa me je sram, da bi me videli s križcem: to prinaša nesrečo.

Sit sem že tega, da sem priklenjen na posteljo. Naveličan za umret. Dnevi se sploh nočejo končati. Položaj je neudoben, roka v mavcu pa me pogosto tako srbi, da bi si jo odtrgal. Minute nočejo miniti. Edini način, da jih napolniš, je, da ne ~rem!šljuješ. TV je prižgan ves čas in tako se najbolje zamotam. Če se namreč osredotočim na svoje telo, čutim bolečino, če pa se osredotočim na svoje misli, čutim še večjo bolečino. Zakaj se je bolečina odločila, da bo postala moja najboljša prijateljica?

Kot pravi Sanjač, je to potrebno zato, da sanje postanejo resničnost, zato vse skupaj prenašam, čeprav bi se temu rade volje odpovedal. Mogoče obstaja lažji način, da uresničiš stvari ... mogoče celo brez truda ... Jaz se utrudim tudi ob gledanju TY-ja. Ne vem zakaj, ko pa v postelji mirujem. A to je dejstvo. TV me utruja. Vse enako: popolna anestezija. Na TV-ju je polovica zgodb o skrivnostih ljudi, druga polovica o tem, kaj naredijo ljudje, ko se njihove skrivnosti razkrijejo. Jaz imam skrivnost, a tega še zdaleč ne grem praviti na TV

Moja skrivnost je Beatrice.

16. dan

Silvia je prišla na obisk. Prinesla mi je neko knjigo. Knjiga povesti.

»Tako ti bo čas hitreje minil.«

Silvia je kot butanje morskih valov, tudi če j~h ne slišiš, je vedno tam. Če pa mu prisluhneš, te zaziblje. e bi jo lj~bil, bi jo takoj poročil, a ljubezen mso Val?Val ljubezni je nevihta. Vprašam jo po Beatrice. Pove ml, da so JO spet sprejeli v bolnišnico. Za drugi krog kemoterapije.

»Tu je, v isti bolnišnici kot ti.«

Ne morem verjeti. Spim pod isto streho z Beatnce, pa tega nisem vedel. Stvar me vidno vznemiri. Silvii ne govorim preveč o tem, ker gre za misel, ki bi jo rad okusil sam. Kasneje se hočem vrniti k tej misli in nekaj bom moral narediti. Pravzaprav, takoj zdaj bom to naredil.

»Zakaj ji ne bi ti nesla mojega pisma?« vprašam Silvio. Reče, da ni primerno, in spusti pogled, skoraj žalostna.

Mogoče ima prav. Beatrice med kemoterapijo veliko spi, izčrpava jo. Pogosto bruha. Ne upa si iti tja, da bi ji dala pismo nekoga drugega. Mogoče ni pravi trenutek. Mislim, da ima Silvia prav.

Pogovarjava se o šoli. Erika-s-k-jem je skupaj z Lucom. Neločljiv par sta. Nenavadno je samo, da je bila Erika-s-kjem, ki ji gre po navadi dobro, v šoli že dvakrat nepripravljena. Prejšnji dan je bila z Lucom. Luca se ni nikoli veliko učil in Eriko-s-k-jem celo popoldne vodi naokoli. Vseskozi počneta neumnosti in se zalizujeta. Erika-s-k-jem pravi, da je odkrila, da učenje navsezadnje ni pomembno. Zdaj, ko ima ljubezen, je vse ostalo postavila na drugo mesto. Ker ni ničesar, kar bi te tako kot ljubezen spravilo v dobro počutje. Erika-s-k-jem ima prav, strinjam se z njo. Silvii rečem, da je sreča v tem, da imaš zaljubljeno srce. Silvia mi pritrdi, a reče, da je čudno, da nekdo, ko se zaljubi, spremeni osebnost. Če se je Erika vedno učila, zakaj se mora zdaj, ko je zaljubljena, prenehati? Zdi se, da je postala katerakoli Erica-brez-k-ja: kot da ne bi bila ista.

Zakaj Silvii vedno uspe povleči tako izostrene vidike iz vprašanj, ki se meni zdijo tako jasna? Omajala mi je celo to nedotakljivo prepričanje o zaljubljenosti. Vprašam jo, ali je bila kdaj zaljubljena. Silvia pritrdi in se zazre v konec prstov ene dlani.

»V koga?«

»Skrivnost je. Mogoče ti bom nekega dne povedala.« »Ok, Silvia, spoštujem tvojo 'privacy', a vedi, da lahko vedno računaš name za katerokoli skrivnost.«

Silvia se negotovo zasmee in mi nato pripoveduje o Nicolosijevi. Nicolosijeva je prfoksa za športno vzgojo. Ženska, stara kakih petdeset let, ki je kot deklet morala biti lepa, a zdaj ni več. N a vse hačine skuša igrati mladenko, a je smešna. Nihče pa si ji tega ne upa povedati. Ni kot Carnevalka. Carnevalka je prfoksa za biologijo. Ona je, čeprav je stara že petdeset let, še vedno lepa ženska, toda lepa ženska pri petdesetih. Nicolosijeva pa se, nasprotno, oblači kot kakšna dvajsetletnica, zato je smešna. Kakorkoli že, Silvia mi je povedala, da je Nicolosijeva prišla v šolo v takem minikrilu, da so fantje ponoreli.

»Ne! In jaz sem jo zamudil ...« Silvia se ustavi:

»Pujs!«

»Ne, lev ...«

Dejstvo je, da so jo fantje slikali z mobilniki. »Ali tebi ni všeč, če te gledajo?«

Silvia se za trenutek obotavlja:

»Ja ... zelo ... a nočem nikogar siliti v to, da me gleda, ženska pa ve, kako nekoga prisiliti. Kakšne druge pa imajo, nasprotno, raje, da čakajo nekoga, ki bo tam samo zanje in jih bo hotel odkriti korak za korakom, kot je to s sanjami ...«

To je še ena stvar, o kateri moram razmisliti. Sanje so kot zvezde: šele ko se ugasnejo umetne luči, jih vidiš vse, kako se svetijo, čeprav so bile tam tudi že prej. Nisi jih videl zaradi prevelike vpadljivosti drugih luči. Silvia me sili k razmišljanju. To dela nalašč. In jaz skoraj takoj zaspim. Nisem narejen za dolgo razmišljanje. Zaspim z obžalovanjem nad tem, kar zamujam v šoli. Tudi če se mi, preden se potopim v temo, posveti, da ne zamujam prav ničesar življenjsko pomembnega ...

Ta izjava je uradna: šola je nekoristna. Če bom postal šolski minister, bo prva stvar, ki jo bom uvedel, da bom zaprl šole.

17. dan

Ko se zbudim, mi takoj pade na pamet, da je Beatrice v tej bolnišnici, in to misel srkam kot kakšen mentos. Tako pozabim na bolečino, nadloge, televizijo. Ko je najlepša oseba, kar jih poznaš, blizu tebe, se vse, tudi težke stvari, spremenijo. Najprej niso imele smisla. Potem pa postanejo osmišljene. Moram si izmisliti načrt. Hočem jo vsaj videti. Zdaj lahko tudi vstanem iz postelje. Roko imam zavezano okoli vratu, vrat pa je trd zaradi ovratnika, a ni mi treba več negibno ležati. Rentgenske slike so dobre.

Tako se odločim. Vstanem iz postelje. Tako zdelan nisem ravno čudo lepote, niti pižame si ne morem sleči. A

počasi. V bolnišnici se navadiš gledati ljudi v pižami. Neverjetno, kako hitro lahko sprejmeš, da si v pižami pred nekom, ki ga ne poznaš. V bolnišnici se zgodi tako. Mogoče zato, ker smo vsi na enak način smešni pred bolečino in trpljenjem. Vsi tako zelo enaki, da je pižama prava uniforma, ki izniči razlike. }az pa imam itak zelo elegantno očetovo pižamo. Mami mi jo je prinesla, ker je širša in paše na mavec. In še atijev duh vonjam, da se počutim kot doma.

Tako eleganten si drznem na hodnike ženskega oddelka. Ne upam si sester naravnost vprašati po Beatrice, zato se obračam, kot bi bil na prehodu. Usmerim se k sobam onkološkega oddelka. Silvia mi je rekla, da se tako reče oddelku za tumorje. Ne vem natančno zakaj, a tisti »onko« mora biti nekaj grškega, kar je povezano s tumorji, ker ima tista »logija« kot del besede vedno še kakšen drug grški pojem ob sebi. Moram poiskati v grškem slovarju, ko se vrnem domov. Grški slovar, mana za okuliste! Nič ga ne pogrešam. Kukam v sobe. Večina ljudi je starejših, tako kot na mojem oddelku. Starčki. }az sem neke vrste maskota. Slon je star petinsedemdeset let ... Bolnišnica je galerija sivih starčkov. Če so v bolnišnici mladi, je to zato, ker nimajo sreče, starčki pa so tam zato, ker so stari.

Ko pa vidiš glavo z malo rdečimi lasmi, položeno na belo blazino, kot da bi bila vrtnica, položena na sneg ali sonce v Mlečni cesti, je to Beatrice, ki spi. Da, to je Beatrice, ki spi. Vstopim. Njena soseda je starka, tako polna gub, da imaš občutek, da so ji jih izdoblili. Nasmehne se mi kot kos zgubanega staniol papirja.

»Zelo je utrujena.«

Vrnem ji nasmeh. Kot mumija se napotim k Beatricini postelji. Ustrašim se. Ker nad njo visi infuzija in se neka cev končuje

natanko v njenem zapestju. Vstopa ji v žile, igla pa, ki prebada Beatricino kožo, razkriva njeno rdečo kri. V teh venah se pretaka tudi moja kri. Moje najbolj rdeče krvničke, ki že požirajo njene bele in jih napravljajo rdeče. Na sebi čutim Beatricino bolečino in hotel bi, da bi bila moja, ona pa bi bila zdrava. }az moram tako ali tako biti v bolnišnici.

Beatrice spi. Drugačna je, kot jo imam v spominu. Nezaščiten je. Bleda je, čudna modra barva ji obkroža oči in vem, da ni šminka. Spi. Njene roke so pokrite z lahno modro pižamo, ležijo ob telesu. Dlani so krhke in tanke. Nikoli je nisem videl tako od blizu. Podobna je vili. Sama je. Spi. Tam se zadržim vsaj pol ure in jo gledam. Ona pa spi. Nič ne rečeva, a ni potrebno. Strmim v njen obraz, da bi si zapomnil vsako potezo. Na desnem licu ima majhno luknjico, ki ji na obraz riše nasmeh tudi med spanjem. Nobenega zvoka ne daje od sebe. Ne sliši se diha. Tiha je. A žareča kot vedno, kot zvezda v noči. Nato vstopi sestra, ki mora narediti preglede, zato me prosi, naj grem ven. Nekoliko nerodno vstanem v svoji slavnostni pižami.

»Ali jo poznaš, elegantnejš?« me vpraša sestra, debela kot v konzervo stisnjena simentalka, in vsa poskakuje zaradi ravnokar izrečene šale. Za trenutek ostanem tiho in odgovorim z neskončnim nasmehom:

»Ja, moja punca je. Da bi ji bil blizu, sem si moral zlomiti roko ...«

Sestra Simentalka oblikuje nekaj več kot nasmeh, nekaj, kar ne znam določiti ... Preden grem ven, pobožam Beatrice. Ne zbudim je, a želim si, da bi, ko se bo spet zbudila, na svojem licu našla moj dotik.

Beatrice, ozdravi. Imam sanje. In vanje te moram popeljati s seboj.

18. dan

Pozabil sem pustiti pismo pri Beatrice. Kriva pa je sestra Simentalka, ki me je zmotila. Kakorkoli, mogoče ni bil pravi trenutek. Odprem pismo, da ga spet preberem. Kot bi ga na glas prebiral zanjo. Na tla pade Gandalfov križec. Ostal je v kuverti. Skrije se na najtežje dosegljivo mesto, kot se znajo samo stvari, ki jih potrebuješ. Skoraj si moram izpahnuti zdravo roko, da ga spet dobim. Stisnem ga v pest. Jezen. Pogledam ga. Tudi on spi. Tudi on ima med spanjem pogled kot Beatrice. In spoznam, da tudi on ve, kaj doživlja Beatrice, ker daje vtis, da je to prestal.

Recimo, da obstajaš, zakaj morajo trpeti dobri ljudje?

Itak ne boš odgovoril. Jaz ne vem, ali obstajaš. A če obstajaš in delaš čudeže, naredi enega za mene: stori, da Beatrice ozdravi. Če boš to naredil, bom začel verovati vate. Kaj praviš na to?

Ves dan sem se presedal na postelji. Pod mikroskopom svojega spomina sem pregledoval speči Beatricin obraz. Zvil sem se v jamico na njenem desnem licu in tam ostal več ur, kakor novorojenček v zibelki ali kakor takrat, ko sem kot otrok z barvami polnil tiste neznosne črno-bele albume. In od tam sem bolje videl svet, zdelo se mi je, da lahko poslušam tišino, da se dotikam teme, ne da bi me bilo strah. Bilo je, kot da bi se moji zakrčeni čuti po dolgem spancu pretegnili. Tako so minile ure, ne da bi se zavedel. A ne kot pri TV-ju. Zdaj namreč nisem utrujen lahko bi začel znova.'

Večer je že. Zunaj je tema. Beatrice bi rad zaščitil pred nočjo. Zlezem iz postelje in se napotim proti njenemu oddelku. Ne čutim več vonja bolnišnice, zdaj čutim samo še vonj bolnikov, pred katerim me je manj strah. Vrnem se nazaj. Ne morem priti praznih rok. Stopim v neko sobo, v kateri so v vazi rože. Dve gospe gledata televizijo. Gotovo kakšnega od tistih na smrt dolgočasnih filmov na četrtem programu. Vendar sta očitno padli v hipnotično tišino četrtega programa. Starčki. Približam se vazi. Vzamem marjetico. Belo. Ena od žensk se obrne k meni. Nasmehnem se. »Za prijateljico je.«

Obraz, ki se zdi, da je prišel iz kakšne prazgodovinske jame, privoli tako, da poglobi rekam podobne gube.

»Lahko noč.«

»Lahko noč,« mi reče sladko in sprosti reke svojih gub v morje miru. Radosten stopim ven s cvetlico v roki. Zelo je lepa, ta marjetica. Preprosta, ravno taka, kot marjetica mora biti. Tako je, kot bi

bog ve kdo vsejal seme v pričakovanju tega trenutka. Tisti vrtnar tega ni vedel, a to je naredil zame. Njegovo delo je imelo smisel za ta trenutek. V beli tišini večera po bolnišničnem hodniku nosim marjetico za Beatrice, v sobo 234 na oddelku za onkologijo. Ko vstopim, je soba v poltemi. Od Beatrice in gubaste gospe razločim samo obrise. Spita že. V poltemi sta si tako podobni! Obe sta izčrpani od svoje bolezni. Tako sta si blizu in vendar tako različni. Ni pravično, da mlad človek tako hitro ostari. Beatrice spi. Zaslutim samo njeno postavo, ki se mi zdi, da pod rjavo bolnišnično odejo skriva vse najlepše oblike, ki jih poznam. Približam se in pustim svojo marjetico na nočni omarici poleg nje. Zamrmram pesem, brez sramu, ne da bi zardel.

Lahko noč,
rožica, lahko noč, lahko noč
med zvezdami in sobo. Da bi sanjal o tebi,
ti moram biti blizu,
a blizu
še ni dovolj ...

V tišini se oddaljim. Naredil sem, kar sem moral narediti: svojo prvo podoknico. V pižami, a opravil sem.

Vrnem se v posteljo, a ne morem zaspati. Ko gledam Beatrice, je tako, kot bi mi v želodec padel kamen. Drugače je od tistega občutka, ki ga imaš, ko vidiš dekle, ki te prevzame. Obstajajo dekleta, ob katerih se ti zavrti zaradi njihove lepote. Beatrice mi požene kamen v želodec, breme, ki ga moram nositi, sladko breme ... to mora biti znak prave ljubezni. Ne preprosta zaljubljenost, ob kateri se ti zavrti kot pri vrtoglavici, temveč ljubezen, ki te pribije k tlom kot gravitacija. Tako sem zaspal s prižgano lučjo, medtem ko sem gledal sliko, ki mi jo je podarila Silvia. Predstavljal sem si, da sem za krmilom tiste ladje, ob meni pa Beatrice, usmerjena sva bila proti otoku, kjer bi vse najine sanje postale resničnost. Marjetica v njenih rdečih laseh, razžarjenih od sonca, kot bi bili morska gladina. Kot bi rekli komiki Aldo, Giovanni in Giacomo: vprašaj me, ali sem srečen. Da, vsaj v sanjah.

19. dan

Silvie ni, za nekaj dni je šla na morje k babici. Saj je boljše: tako lahko še malo odložim tisto bedno ponavljanje. Pa se vseeno na smrt dolgočasim, počutim se krivega zaradi časa, ki hlapi, a se mi ne ljubi spoprijeti z naporom vseh tistih strani, ki jih moram nadoknaditi. Sanjač pravi, da je, kadar se dolgočasimo, tako zato, ker ne živimo zadosti. Kakšen stavek je to? Eden njegovih filozofskih stavkov. Ta stvar je večja od mene. Mogoče mi je zato všeč. Mogoče zato, ker pove resnico: ne živim zadosti. Pa kaj to pomeni, da »ne živim zadosti«? Moram ga vprašati.

Pokliče me Niko. Prejšnji teden smo zmagali v tekmi proti Desperadosom, obupancem po imenu in zares. Spet smo v igri, čez en mesec pa je naslednja tekma. Kdo ve, če bom uspel stati na igrišču? Za letos vse svoje sanje polagam v nogometni turnir. Hočem dvigniti pokal, za Beatrice in mogoče celo pred njo!

Ko se dolgočasimo, je to zato, ker je naše življenje dolgočasno.

Prede dan, ko se pogledaš v ogledalu in si drugačen, kot si pričakoval. Da, ker je ogledalo najbolj kruta oblika resnice. Ne pojaviš se tak, kot si v resnici. Rad bi videl, da bi tvoja podoba ustrezala temu, kdor si znotraj, in bi drugi lahko ob pogledu nate takoj spoznali, ali si iskren, velikodušen, prijazen ... Tako pa so vedno potrebne besede ali dejstva. Moraš dokazovati, kdo si. Lepo bi bilo, če bi zadostovalo, da to pokažeš z videzom. Vse bi bilo lažje.

Naredil bi si lepo nabildano telo, piercing, levji tatu na bicepsu (ki ga nimam) ... Ne vem, moram premisliti o tem. Toda vse to so stvari, pri katerih takoj, ko jih zagledaš, razumeš, koga imaš pred sabo.

Erika-s-k-jem ima piercing v nosu in veš, da je odprta, nekdo, s komer lahko govoriš. Susy ima tatu pod popkom, ki jev usmerjen prav tja. Tudi v tem primeru razumeš, s ko imaš opravka. Gre za neke vrste signalizacijo dekleta ki ti hoče dati. Skratka: moram postati bolj očiten, tako da me bodo drugi bolj opazili. Sit sem že te anonimnosti.

Beatrice tega ne potrebuje, ona ima rdeče lase in zelene oči. To zadostuje, da pove, kako zna ljubiti in kako je čista: rdeča najbolj svetla zvezda, brezmadežna kot najbolj havajski pesek, kar jih obstaja.

Vrnem se v šolo, vsi se delajo norca iz mene in me kličejo C-3PO, kot zlatega robota iz Vojne zvezd. Še vedno nosim roko zavezano okoli vratu, tudi če mi bodo čez nekaj dni končno odstranili mavec. Odkar sem se vrnil, se zdi, da celo Giacomo ni več najbolj nesrečen v razredu, ker imam

jaz očitno večjo smolo kot on. Vendar mi za nadomestilo vsi podpisujejo mavec na roki. Mavec je popolnoma prekrit s podpisi mojih sošolcev in mojih prijateljev. Roko imam v vseh barvah. Moja roka je slavna. Moja roka me ima rada, ker sedaj tiste, ki me imajo radi, nosim s seboj. »Pirati čakajo svojega kapetana! Niko«, »Tvoja reinkarnacija bo spomenik bedi, Erika«, »Bolje tebi kot meni! Džek«, »Tudi tak si lep! Silvia«. Samo en podpis manjka. Beatricin. A ne potrebujem ga, ker Beatricin podpis nosim v srcu.

Podpisi čez podpise. Če si kupiš znamke, kot so Calvin Klein, Tom Tailor, Fred Perry ... so to podpisi, ki jih nosiš na oblekah in jih prej ali slej zamenjaš, vržeš v smeti, izgubiš ... Seveda se zaradi njih počutiš bolje, a minejo. Potem pa so še drugi podpisi. Tisti, ki jih nosiš v srcu. Ti podpisi ti povejo, kdo zares si in za koga zares si. }az imam na srcu vtetovirano Beatricino ime. V njej so moje sanje in jaz obstajam zanjo.

Vendar ona ne prihaja v šolo: nov cikel kemoterapije. Če bo šlo tako naprej, bo na koncu še padla letnik.

Ko se vrnem domov, na pisalni mizi leži zmečkano pismo. Mamin opomnik pravi: »Ostalo je na dnu torbe iz bolnišnice.« Pismo za Beatrice! Kako sem lahko pozabil nanj! Moram ji ne~ti pismo, pa če je to zadnja stvar, ki jo bom naredil, ker: »Določa te to, kar narediš, ne to, kar si.« Batman ima vedno prav.

20. dan

Obstajajo popoldnevi, ko se mi moja soba, ki je sicer boljša kot Evrodisney in Gardaland skupaj, zdi kot podstrešje, polno porabljenih stvari. Šit, kaj ti bo življenje, če na koncu pride smrt? Tistega pa, kar pride po življenju, me je strah. Še bolj pa me je strah, če potem ni ničesar. Strah me je tudi Boga, ki je vsemogočen. Strah me je tudi zla in bolečine. Strah me je tudi Beatricine bolezni. Strah me je tudi, da bi ostal sam. In vse te bedne beline ...

Zato telefoniram Niku, a Niko ravno igra nogomet, jaz pa ne morem iti tja. Zato telefoniram Silvii, a Silvia ni doma. Pokličem jo na mobilnik: ugasnjen. Pošljem ji sporočilo: »Pokliči me, ko boš lahko.«

Silvia, ali bi me lahko pobožala, kot zadnjič? Strah me je, Silvia. Ful me je strah vsega. Strah me je, da v življenju ne bom uspel narediti nič dobrega. Strah me je, da bo Beatrice umrla. Strah me je, da ne bom imel nikogar, ki bi ga poklical po telefonu. Strah me je, da me zapustiš ti.

V svoji sobi sem in tu so same neme stvari. Nikogar, s komer bi se pogovarjal. Knjige so neme, tudi zato, ker ni nobenega Sanjača, ki bi mi jih razložil ali mi delal utvare, da bi mi lahko bile všeč. Stripi so nemi kljub svojim barvam. Glasbeni stolp je nem, ker ga nočem vklopiti. Računalnik je nem, ker je tisti ekran, ki je tako globok, da nosi v sebi cel svet, če ga pogledaš od strani, samo ploščat zaslon. In se vprašaš, kako mu uspe vsebovati ves ta svet, vse to morje, če je tako ploščat. V moji sobi je danes vse nemo. A nočem zbežati. Hočem vzdržati. Žalost danes v valovih vstopa v mojo sobo. Skušam jo zajeziti z gobo. Zasmem se. Zdržim nekaj minut, potem strah naraste, in sem brodolomec na sredi oceana osamljenosti.

Lebdim nad povsem belo puščavo: ogromna neskončna, be~a, zvočno izolirana soba, v kateri se ne razločijo niti robovi sten. Ne veš, kje je zgoraj, spodaj, desno, levo ... Kričim, a vsak glas zamolkne. Iz mojih ust prihajajo že popolnoma neslišne besede.

Silvia, prosim, pokliči me.

Ko se zbudim, je ura štiri in strah je že bolj oddaljen, preprosto zato, ker sem že povsem neumen. Pristal sem na nekakšnem neznanem otoku. Iščem nekaj, kar bi mi pomagalo preživeti. posterji v sobi me gledajo. Potem zagledam pismo. Beatrice moram nesti pismo. Imam dva problema. Pismo je preveč uničeno, videti je kot najhujši izmed mojih hudih strahov, torej ga moram znova napisati, a z levico ga ne zmorem. Drugi problem je, da ne vem, ali je Beatrice doma ali v bolnišnici. Prvi

problem ima samo eno rešitev: Silvio. Jaz bom narekoval pismo, ona mi ga bo pa napisala. Vem, ni isto, ni moja pisava, toda Silvia ima lepo pisavo, lepšo od moje. Kar pa se tiče drugega problema ... je rešitev jasna: Silvia!

Ali ne pretiravam? Ona bo poklicala Beatrice, da jo vpraša, kje je, potem ji bom jaz nesel pismo in mogoče celo govoril z njo. Da, govoril bom z njo, ker moram govoriti z njo. Moram ji povedati o sanjah, in ko bo spoznala, da so sanje potrebne, da so nam sanje usojene, bo ozdravela, ker sanje ozdravijo katerokoli slabost, katerokoli bolečino. Sanje obarvajo katerokoli belino.

K Silvii grem.

21. dan

»Silvia, potrebujem tvojo pomoč za pisanje.«

»Pod pogojem, da boš takrat, ko se boš pozdravil, zame zaigral neko pesem.«

Pomežiknem ji in pospremim kretljivo s tleskom jezika ob trdo nebo, kar je moja posebnost. »Katero?«

»Mojo najljubšo.« »In katera je to?«

»Aria, od Nannini.« »Ne poznam je ...«

Silvia je začudena in to pokaže, kot zna samo ona: položi si dlani pred oči in na očiten način zmajuje z glavo. »Moral se jo boš naučiti.«

»Ali se ne bi mogla zadovoljiti s Talk od Coldplayev?« »Ali tisto ali nič,« reče in se dela užaljeno, nato se nasmehne z očmi in nadaljuje:

»Kaj moram napisati: spis o Danteju ali raziskavo o celici?«

»Pismo ...« »Pismo? Tega nimamo za nalogo ...« »... za Beatrice.«

Silvia se pripravi za pisanje, gleda me v oči, jaz pa se skušam osredotočiti na besede. Toda ne spomnim se jih. Ne spomnim se besed za Beatrice. Če mi zmanjka besed za Beatrice, je konec z mano.

Do zdaj so edine besede, ki sem jih svobodno napisal, če upoštevamo, da tiste v šoli ne štejem med prave besede, ravno besede iz pisma za Beatrice. To je bilo - če pomislim - prvič, ko sem pisal, prvič, ko so besede črno na belem zapisale mojo dušo. Da, duša je namreč bela, da pa se pokaže, mora postati črna kot črnilo. Ko pa jo vidiš pred sabo, črno, jo prepoznaš, jo bereš, jo gledaš, kot takrat, ko se gledaš v ogledalu in potem ... potem jo podariš. .

Draga Beatrice,

To pismo ti pišem,...

Glej no, kako moja duša začenja prihajati na dan, Silvia pa jo spreminja v črno na belem, doda svojo pisavo in moja duša je videti elegantnejša, ko stopa iz njenih rok, nežnejša, slajša in bolj urejena ...

... da bi ti moje besede lahko delale družbo. Zelo bi si želel v živo govoriti s tabo, toda strah me je, da bi te utrudil, strah me je, da me bo strah, ko bi te videl trpeti. In tako ti pišem. To je drugo pismo, ki ti ga pišem, prvo je ostalo v mojem žepu. Res, imel sem namreč nesrečo in sem moral v bolnišnico. Tako sem zdaj, ko sem si opomogel, tudi če imam roko v mavcu, sklenil, da' ti spet pišem. Beatrice, kako se imaš? Ali si utrujena? Predstavljam si, da si. Zate sem daroval svojo kri. Vem, da si jo potrebovala, in verjamem, da boš ozdravela, ker te bo moja kri ozdravila. V to sem prepričan. Gandalf verjame, da podarjena kri ozdravlja. Pravi,

da je Kristus, s tem ko je daroval svojo kri, ljudi vseh časov ozdravil greha. A to je čudna zgodba, ker tista kri vendar ni nikoli prišla v moje žile. Kakorkoli že, vseč mi je ta ideja o krvi, ki ozdravlja, in upam, da te bo moja ozdravila. Če imaš svojo kri, boš odkrila neko pomembno stvar. Ko bo šla skozi tvoje srce, boš čutila, da ga boža in mu pripoveduje moje sanje. Sanje, ki jih imam. Sanje naredijo iz ljudi to, kar so. Delajo jih velike.

Silvia se ustavi in me vpraša, ali ne bo mogoče vsa ta zgodba krvi ranila Beatrice, ki ima verjetno dovolj igel, bolnišnic in krvi. Silvia ima vedno prav. Kako ji uspe spoznati moje dvome pred mano in bolje od mene? Zdi se skoraj, da svet gleda z mojimi očmi. Torej, proč z delom o krvi.

Beatrice, vse bi naredil, da bi se pozdravila. Zate sem daroval svojo kri. Upam, da ti bo koristila. Beatrice, jaz imam sanje in v teh sanjah si ti in v njih sem jaz. Zato boš ozdravela, ker se sanje uresničijo, če zares verjameš vanje. Vem, da si zdaj shujšala in se mogoče sramuješ pokazati pred drugimi, a vedi, da si zame v redu taka. Vseeno si najlepša. Prepričan sem, da ti bo šlo bolje in, če ti je prav, te bom kmalu prišel obiskat in se bova pogovarjala. Milijon stvari bi ti rad povedal in ti pripovedoval o njih, tudi če se mi zdi, da jih ti že vse poznaš. Kakorkoli, če si utrujena in ti ni do pogovora, lahko ostaneva v tišini in bo ravno tako dobro. Meni zadostuje, da sem ti blizu.

Ustavim se, ker se mi zlomi glas, ker podoba Beatrice, ki ne zmore več, v nekem trenutku odnese proč vse te besede, podoba Beatrice, ki v tišini zapre oči in ne zmore več. In jih ne odpre več. In tako ves svet okoli mene postane temen. Svetloba ugasne. Žarnica pregori. Če Beatricine oči ne gledajo stvari, stvari ugasnejo. Mene je bilo vedno strah teme in me je še zdaj, toda tega nikomur ne povem, ker me je sram. Silvia me gleda in nič ne reče. K mojemu očesu približa kazalec in ujame solzo, ki sem jo skušal zadržati.

»Silvia, mene je še vedno strah teme.«

Ne vem, kako mi pade na pamet, da rečem tako bedarijo, ob kateri bi se zasmejale celo kamnite glave z Velikonočnega otoka ... Silvia molči. Poboža me. Jaz pa njo. In to ni koža: je Silvia. Nato na pismo za Beatrice napiše: »Tvoj Leo.«

In ta »Leo« je napisan tako, kot ga jaz nikoli nisem uspel napisati. A napisan je, kot bi bil jaz. Brez Silvije bi bil nihče, moja duša pa bi ostala bela. Belina pa je tumor na krvi življenja.

22. dan

Tišina.

Polnoč je. Sedim na kraju, kamor se usedem, kadar se mora svet ponovno začeti vrteti v pravo smer. To so tisti kraji, ki imajo nekakšen gumb, tistega namreč, s katerim se vrneš na prejšnjo pesem. Pritisneš ga in svet se vrne na svoje mesto. Pritisneš ga in težava ne samo izgine, temveč je, kot da nikoli ni obstajala. Skratka: to so kraji, ki ne obstajajo. Ta kraj je rdeča klopca ob reki. Kraj, ki ga poznam samo jaz. In Silvia.

Nenadoma se prebudim. Srečen. Bile so samo sanje. Beatrice gre dobro. Ima rdeče lase. In ona predstavlja moje prave sanje. In Bog še vedno obstaja, tudi če jaz ne verjamem vanj, a to ničesar ne spremeni. Potem slišim glas nekoga, ki mi reče:

»Leo?«

Zdrznem se in ne prepoznam tega obraza. Nisem v svoji postelji. S stene me ne gleda Jack Sparrow s svojimi prevarantskimi očmi in zebe me do kosti. Na svoji klopci sem, pred mano pa je Silvia s policistom. Zdaj pa res sanjam. Moj magičen prostor, Silvia in policaj?! Zazrem se v prazno.

»Ali si v redu?« me vpraša Silvia z nabrekli očmi, od spanja in mogoče od solz. Pogledam jo in ne razumem. »Ne.«

Kifeljc govori v nekaj, česar v temi ne razločim. »Našla.«

Silvia se usede poleg mene, mi položi roko na ramena, me rahlo objame in reče:

»Vrniva se domov.«

Gledam črno vodo v reki, v kateri kot vklenjene ribe odsevajo svetilke. Moja duša je zdaj taka. Množica papirnatih rib, ki so odplavale stran. Ujetnice vode. Ne bodo se več vrnile. Beseda »domov« pa je enaka ostalim, celo hujša: ker kdo ve, kaj me čaka. Naslonim glavo na Silviino ramo in začnem jokati, ker sem hudoben.

Ko se požar pomiri, sem brez moči. Izpraznjen. Okoli mene prah, pepel, črnina. Zgubim se na internetu: rešitev za vse težave. Tam so članki, novice, filmi, pesmi, koledarji z nagimi babami. Tako napišem v Google dve besedi: smrt in Bog. Skupaj. Ne ločeno. Skupaj. Ven mi vrže stran nekega filozofa, ki mu je ime Nietzsche in je rekel, da je Bog mrtev. No, to smo že vedeli: umrl je na križu. Druga stran pravi nasprotno: Bog je vstal, premagal smrt in osvobodil ljudi smrti. Tudi to je nezadovoljivo,

ker je izmišljotina.

Beatrice umira in ničesar ne morem ukreniti. Internet se je tokrat zmotil v vsem. Komu je mar; ali bo Beatrice vstala. Jaz jo hočem tukaj in zdaj, hočem živeti z njo vse dni svojega življenja in božati njene rdeče lase, jo spravljati v smeh in se z njo pogovarjati, pogovarjati, pogovarjati in ji povedati vse, ne da bi kaj rekel. Smrt je problem, ki se me ne tiče več. Zdaj moram skrbeti samo za življenje, ker pa je majhno in krhko, ga moram narediti velikega in močnega, polnega in neuničljivega. Trdo kot železo.

Sporočilo od Silvie: »Ali bi se učila skupaj?« Jaz se ne učim več. Ne koristi. Odgovorim: »Ne, oprosti ...« Silvia mi takoj odgovori: »Strah česa?« Strah česa??? Pa kakšno vezo ima to? Tudi Silvii se meša. Potem nekaj posumim. Preverim sporočilo, ki sem ji ga poslal: »Ne, strah ...« T9, kot ponavadi. Ne da bi se zavedel, sem napisal »strah« namesto »oprosti«. Nisem preveril in sem avtomatično poslal: »Ne, strah ...« Žal ima T9 prav. Odgovorim na sporočilo in povem po pravici: »Vsega.« Tišina. Tišina za znoret, tišina, da bi si strgal obleke s telesa in na balkonu nag kričal, da imam vsega poln kufer. Nisem železo, nisem ogenj, nisem nihče.

Sporočilo od Silvie: »Se vidiva čez pol ure v parku.« Pozvonim ji na mobi in s tem potrdim. Vendar ne grem tja, pustim jo samo, kakor sem sam jaz. Podlež sem, obraz pa imam preplavljen z najbolj grenkimi solzami, kar jih poznam, tistimi, v katerih sol osamljenosti predstavlja devetdeset odstotkov, voda pa samo deset.

Ta bolečina je tako gosta, da lahko lebdiš na njej, ne da bi ti bilo treba plavati.

23. dan

Vso noč sem premišljeval o tem, kaj naj rečem Silvii, da bi jo prosil odpuščanja. Moj železni oklep se je omehčal do te mere, da je v nekaj urah postal smetana. Ničvreden sem.

Kakorkoli že, vstopim v šolo in s pogledom iščem Silvio. Samo za trenutek se njene oči srečajo z mojimi, ki brskajo po množici: steklene oči so to, v katerih vidim samo samega sebe, ne pa nje, ki odvrne pogled v drugo stran, kot bi bil kdorkoli. Ta manjkajoči pogled me vrže v množico ostalih in znova padem v beli nič popolne ničle..

Tečem za Silvio. Zgrabim jo za roko, z večjo močjo, kot bi hotel. Nikoli se je nisem tako dotaknil, niti v šali. Silvia se izvije z obrazom, skrčenim od razočaranja:

»Domišljala sem si, da imam prijatelja. Pusti me pri miru, ti znaš samo prositi za pomoč, za druge pa ti je vseeno.«

Nimam niti časa, da bi odprl usta, ko že vidim, da se oddaljuje, kot bi jo vsesaval kakšen vrtinec. Sključen jo zasledujem skozi gozd hlač in ob tem zadenem ob dva ali tri nasilneže iz petega letnika, ki mi naložijo brco v ta zadnjo.

»Spelj' se!«

Vidim jo, kako krene po hodniku s stranišči in, ne da bi se zavedel, stopim v stranišče, polno deklet, ki se šminkajo, kadijo in primerjajo znamke kavbojk. Osuple me pogledajo, medtem ko se Silvia zapre v neko stranišče.

»Kaj delaš tukaj, idiot?« mi reče neka črnolaska z dvema črnima režama, pogreznjenima v vijoličen madež šminke, namesto oči.

»Jaz ... jaz moram govoriti z eno punco,« odvrnem, kot da bi bila to najbolj navadna stvar na svetu. »Počakaj jo zunaj. In sploh, pusti jo pri miru, preveč srčkana je za luzerja, kot si ti.« Smejejo se. Te besede me poženejo iz ženskega stranišča, kot bi bile pena na odkritih zobeh steklega psa. Umikam se vzvratno in ga poskušam držati na vajetih ter se zgrudim v skriti prepad. V vodnjaku obupa brez dna ni padala.

»Kaj pa ti delaš tukaj?«

Seveda je to glas ravnatelja, ki mi vpije, naj ga spremim v ravnateljstvo. Najprej beg pred Beatrice, potem košarica Silvii, sedaj pa me imajo še za voajerja. V oseminštiridesetih urah sem spoznal obstoj stopnjevane črnine. Ravnokar sem prečkal vsaj tri stopnje v smeri spolne teme ... škoda, da to ni konec kakšnega tragičnega filma, temveč šele začetek.

Moji starši, ki jih je ravnatelj poklical zaradi mojega nespodobnega obnašanja, so se prepričali, da ne zmorem zadržati mladostniške hormonske napetosti in sem se na silo prislinil v žensko stranišče. Ati mi potihoma reče:

»Pomisli na svoje kosti, spremenjene v prah tvojega pepela.«

Tako me za en dan izključijo in mi zagrozijo, da mi bodo primazali lepo nezadostno za vedenje, kar bi pomenilo, da padem letnik. Za kazen, ki so mi jo dali domači, se ne zmenim: takojšen zaseg Play Stationa do konca leta in odvzem mesečne žepnine. To ni nič v primerjavi z dejstvom, da me bodo na dan po izključitvi gledale vse punce in me zasmehovale:

»Poglejte prasca!«

»Zguba!«

In to še ni nič v primerjavi s tem, da me bodo fantje zmerjali: »Peder, poglej, tvoje stranišče je tisto, ki nima narisane krila na črnem možicu, mogoče pa bi mu dodali še paličico, tako se boš spomnil, kaj imaš med nogami!« Ali mi lahko kdo reče, da je mogoče izstopiti iz tega vrtiljaka groze? Ali vsaj, da obstaja kakšna knjižica z navodili, kako postaneš neviden mož?

24. dan

Že nekaj časa je minilo, odkar so mi z roke sneli mavec, a za moje možgane je roka še vedno vklenjena ... ne premika se. Zato se učim skupaj s Silvio. Samo ona mi lahko pomaga, da nadoknadim izgubljene dneve, ne bi si rad z dolgovi uničil poletja. Skupaj s Silvio sem močan. Sem srečen. Toda kadar mislim na Beatrice, se še vedno izgubljam. Po tem, ko me je Silvia z enega mojih potovanj na Luno morala nešteto krat pripeljati nazaj na Zemljo, vstane in iz nekega zvezka, ki ga ima v svoji sobi, iz enega tistih dnevnikov, kamor si dekleta zapisujejo svoje misli, nekaj vzame.

V tem so dekleta boljša od nas, vsaj Silvia je gotovo boljša od mene, ker dekleta pomembne stvari zapišejo v dnevnike. Vsakič, ko odkrijejo kakšno pomembno stvar, si jo zapišejo, tako da jo lahko v kateremkoli trenutku spet preberejo in se je spomnijo.

Jaz imam cel kup pomembnih stvari, ki bi si jih hotel zapomniti, a jih potem nikoli ne zapišem, ker sem len. In tako jih pozabim in delam vedno iste napake, vem, a ne ljubi se mi usesti dol, s ta zadnjo na stol, prilepiti jo na stol. To torej pomeni imeti sposobnosti, a jih ne uporabiti. Da imaš zadnjico, pa nikoli ne sediš na njej, kar je namreč smisel ta zadnje ... Če bi zapisal vse tisto, kar sem odkril, kdove koliko stvari se mi ne bi bilo treba učiti vsakič sproti. Mislim, da bi prišel ven ne samo dnevnik, ampak cel roman. Mislim, da bi mi pisateljstvo lahko bilo všeč, a ne vem natančno, kako se začne, pa še takoj obupam. Kadar namreč poskušam premišljevati o tem, se nikoli ne spomnim zapletov. Kakorkoli že, Silvia je imela enega teh dnevnikov, ki ti pomagajo, da si zapomniš stvari. In na neki strani tega dnevnika je list.

»Poglej, to je slabše od obeh pisem, ki sva ju napisala za Beatrice.«

V tem trenutku se moja duša spet sestavi. Kot po čudežu so vsi koščki papirja, ki jih je z mojo jezo in strahopetnostjo pogoltnila reka, spet sestavljeni, tu pred mano, po čudežu Silvije, ki je shranila te besede.

»Zakaj si ga shranila?«

Silvia ne odgovori takoj, igra se z robom lista, skoraj kot bi ga božala. Potem zamrmra, ne da bi me pogledala, da so ji bile te besede všeč, da jih je rada prebirala in bi si želela, da bi ji njen fant nekega dne posvetil tako lepe besede. Silvia mi brska po očeh, in to je prvič, da jo gledam znotraj oči.

Obstajata dva načina, da gledaš obraz neke osebe. Prvi je, da gledaš oči kot del obraza. Drugi je, da gledaš oči in konec, kot bi bile obraz. To je ena tistih stvari, ki ti vlivajo strah, ko jih počneš. Ker so oči življenje v

malem. Bele na robu, kot nič, v katerem plava življenje, barvasta šarenica, kot nepredvidljiva raznolikost, ki ga označuje, vse dokler se ne vržeš v črmino zenice, ki vse požira, kot kakšen temen vodnjak, brez barve in brez dna. In prav tja sem se potopil, ko sem na ta način gledal Silvio, v globokem oceanu njenega življenja, v katerega sem vstopil in pustil, da ona vstopi v moje: oči. Toda nisem zdržal pogleda. Medtem ko Silvia je. »Če hočeš, ga napiševa še enkrat in ga boš nesel Beatrice. Če hočeš, greva skupaj tja.« Silvia je uspela prebrati moje misli.

»To je edini način, da mi bo uspelo,« ji rečem s tako širokim nasmehom, da se robovi ust dotikajo oči. Potem sva se lotila učenja, ko pa ti stvari razlaga Silvia, vse postane lahko: življenje postane razumljivejše.

Beatrice se je vrnila domov. Presaditev kostnega mozga ni uspela. Tumor se ne zdravi in njena rdeča kri se še naprej spreminja: belina v njenih žilah. Gre za eno najbolj strupenih kač na svetu, ki te lahko s svojim strupom ubije med strašnim trpljenjem. S strupom, ki ti raztaplja tkivo ožilja. Začenjaš krvaveti iz nosu in iz ušes, vse žile se raztapljajo, dokler se ne iztrošiš.

To se dogaja Beatrice. Beatrice, najčudovitejšemu bitju, ki obstaja na površju zemlje. Beatrice, ki je stara komaj sedemnajst let in ima najlepše rdeče lase, kar se jih spominja zgodovina. Beatrice, dve najbolj svetli zeleni okni v galaksiji. Beatrice, bitje, ki obstaja zaradi svoje lepote, da jo kaže svetu in ga izboljša že samo s svojo navzočnostjo.

Beatrice je zastupila ta prekleto bela kača, ki jo hoče odnesti s seboj. Čemu vsa ta zapravljenost? Da bi še bolj trpeli? Beatrice, prosim te, ostani. Bog, prosim te, pusti mi Beatrice. Drugače bo svet postal bel.

Jaz pa bom ostal brez sanj.

25. dan

Znajdem se iz obličja v obličje z Beatricinim nasmehom. To je utrujen, a resničen nasmeh. Mama je odšla in za seboj zaprla vrata. Jaz se usedem pred posteljo, Silvia pa na konec postelje.

»Živijo Silvia, živijo Leo.«

Pozna moje ime! Verjetno ji ga je povedala njena mama, ali pa je prepoznala v meni avtorja sporočil po mobilniku. Zdaj si misli, da jo zasledujem, da sem tisti zablojenec, ki je poskušal s SMS-i. Kakorkoli že, izgovorila je moje ime, in ta »Leo«, ki je prišel iz Beatricinih ust, se zdi, da je nenadoma postal resničen. Silvia jo prime za roko in molči. Nato reče: »Hotel te je spoznati, moj prijatelj je.«

Od sreče sem skoraj začel jokati. Ustnice so se same premaknile, tudi če niso vedele, kaj naj rečejo:

»Živijo Beatrice, kako se imaš?«

Kakšno bedno vprašanje! Kako naj bo, bedak?! »Dobro. Samo malo sem utrujena. Veš, zdravljenje je težko in mi jemlje moči, a jaz sem dobro. Hotela sem se ti zahvaliti, da si mi daroval kri. Mama mi je vse povedala.«

»Vesel sem, da lahko moja kri teče po tvojih žilah.« Beatrice sprosti obraz v nasmeh, ki v trenutku stopi milijon zamrznjenih ribjih paličic, moje srce pa podvoji število udarcev, tako da moja ušesa postanejo vroča in verjetno tudi rdeča. Takoj se ji opravičim.

»Ne skrbi. Zadovoljna sem, da imam tvojo kri v svojem srcu. Danes torej nista šla v šolo, da sta prišla k meni ... Hvala. Koliko časa me že ni v šolo, vse se mi zdi tako oddaljeno ...«

Prav ima. V primerjavi s tem, kar prestaja ona, je šola sprehod. Ali je mogoče, da si pri šestnajstih letih prepričan, da je življenje šola in šola življenje? Da so profesorji pekel, počitniški dnevi pa raj? Da so ocene vesoljna sodba? Ali je možno, da ima pri šestnajstih letih svet premer šolskega dvorišča?

Na bisernem obrazu ji zelene oči živo gorijo kot ognji v noči in izdajajo prekipeljavno življenje v njej, kot bi bila gorski izvir, skrit, tih in poln miru.

»Rada bi počela cel kup stvari, a ne morem. Prešibka sem, takoj se utrudim. Sanjala sem, da se bom učila nove jezike, da bom potovala, da bom igrala kakšen instrument ... Nič. Vse se je razletelo na kosce. Potem pa še lasje ... sram me je, da bi se pokazala taka. Mami me je morala prepričati, da sta lahko vstopila. Izgubila sem tudi lase, najlepšo stvar, ki sem jo imela. Izgubila sem vse svoje sanje, kot svoje lase.«

Gledam jo in ne vem, kaj bi rekel, pred njo sem postal kaplja vode, ki izhlapi na avgustovskem soncu, rečem:

»Spet bodo zrasli in z njimi vse tvoje sanje. Drugo za drugim.«

Utrujena se nasmehne, toda ustnice se ji tresejo.

»Upam, z vsem srcem upam, a zdi se, da moja kri noče nič slišati o tem, da bi se pozdravila. Vseskozi gnije.« Biser v obliki solze privre iz Beatricinega levega očesa. Silvia jo poboža po obrazu in ujame solzo, kot bi bila njena sestra. In

trenutek zatem tudi ona zapusti sobo. Ostanem sam z Beatrice, ki pripre oči, utrujena in zaskrbljena zaradi Silviine reakcije.

»Žal mi je. Včasih uporabljam premočne besede.« Beatrice je zaskrbljena zaradi nas, moralo pa bi biti prav nasprotno. Sam sem z njo in zdaj ji moram zaupati skrivnost njenega ozdravljenja. Jaz sem tvoje ozdravljenje, Beatrice, ti pa moje. Samo ko bova to vedela oba in se bova strinjala, takrat bo vse mogoče, za vedno. Osredotočim se, da ji povem, da jo ljubim, vzamem zalet od znotraj, kot bi bilo moje telo atletska steza, a počutim se kot ob zidu. Ljubim te, ljubim te, ljubim te. Samo šest in dve črki sta, lahko mi uspe. Beatrice opazi mojo zmedenost.

»Ni te treba biti strah besed.. Tega sem se naučila med boleznijo. Stvari je treba imenovati z njihovimi imeni, brez strahu.«

Ravno zato ti hočem reči, zato ti govorim ... zato ti kričim, da te ljubim. »Tudi če je ta beseda smrt. Mene ni več strah besed, ker me ni več strah resnice. Ko je v igri tvoje življenje, se ne greš več besednih igrice.«

In zato ji moram povedati vso resnico, zdaj. Resnico, ki ji bo dala moč, da bo ozdravela: »Nekaj bi ti rad povedal.«

Te besede slišim prihajati iz mojih ust in ne vem, od kod sem privlekel na dan ta stavek ali kdo je imel pogum, da ga izgovori

»Povej mi.« Celo minuto ostanem tiho.

Beatrice čaka. Nasmehne se mi, da bi me opogumila in mi na roko položi svojo dlan: »Kaj se dogaja?«

Njen dotik se spremeni v izbruh krvi in besed: »Beatrice ... jaz ... Beatrice ... ljubim te.«

Beatricina dlan, krhka in bleda kot sneg, leži na moji podobna metulju, nekaj trenutkov zadrži oči zaprte, nato globoko vdihne in, medtem ko jih odpira, reče: »Lepo je, da si to izrekel, Leo, a ne vem, ali si razumel: jaz umiram.«

»Ni pravično.« To rečem kot nekdo, ki se zbuja po dolgi noči, in je še sredi sanj, ko še ni sposoben razlikovati resničnega od spanja. Komaj sem mrmral, toda ona je slišala.

»To ni vprašanje pravičnosti, Leo. Žal je dejstvo in to dejstvo se je zgodilo meni. Vprašanje je, ali sem jaz pripravljena ali ne. In najprej nisem bila. Zdaj, mogoče, sem.«

Ne sledim ji več, ne razumem njenih besed, v meni se nekaj upira in nočem poslušati. Moje sanje me vračajo nazaj v resničnost? Svet se je popolnoma obrnil na glavo. Od kdaj pa ti sanje kažejo resničnost? Nekaj nevidnega me pretepa, jaz pa ostajam brez obrambe.

»Vsa ljubezen, ki sem jo v teh mesecih čutila okoli sebe, me je spremenila, po njej sem se dotaknila Boga. Počasi, počasi me je manj strah, ne jokam, ker verjamem, da bom zaprla oči in se spet zbudila blizu njega. In ne bom več trpela.«

Ne razumem je. Še več, prav jezi me. Jaz preplezam gore, prečkam morja, se do grla potopim v belino, ona pa me tako zavrne. Vse sem naredil, da bi jo imel, ko pa jo imam na dosegu roke, odkrijem, da je tako zelo oddaljena.

26. dan

S tem da do konca šolskega leta ne morem več od doma, me čaka več kot dva meseca pripora, razen obiskov pri Beatrice, ki jih je mami ratificirala kot klavzulo za naše premirje. Kljub kazni sem srečen, ker so mi priznali edini res pomemben razlog za izhod. Za turnir v nogometu si bom nekaj izmislil ... Poleg tega pa je pri tej kazni dobro tudi to, da bom verjetno na koncu zdelal letnik. Brez stvari, ki me raztresajo, in z onemogočenimi izhodi

Res, gledam zvezde, iz preprostega razloga, ker me je ati okužil s svojo strastjo za astronomijo. Pozna vsa imena ozvezdij in zna prepoznati zvezde, tako da s konico kazalca vleče nevidne srebrne pajčevine, ki povezujejo zvezde med sabo, kot pri ugankah s pikami v tedenskem ugankarju.

Mogoče mi bo nekega dne koristilo pri Beatrice. Hočem ji pokazati vse zvezde in si za njo izmisliti ozvezdje z njenim imenom. Kakšno obliko bo imelo? Kakšno obliko imajo sanje?

Vstopim v Beatricino sobo s kitaro čez ramena. Počutim se kot kakšen tistih potujočih glasbenikov, ki krožijo po vagonih podzemne in na koncu prosjačijo za malo sreče.

Beatrice se smeji: držal sem se oblube; na trebuhu leži na postelji in bere, medtem ko se od sten v sobi iz stolpa odbija Elisin glas, ki išče pot proti izhodu skozi odprtino priprtega okna.

»Danes bova torej začela!« reče in v nasmeh pritegne tudi zelenino svojih oči, kot bi začenjala z nečim, kar naj se ne bi nikoli nehala.

»Rada bi se naučila igrati to pesem,« reče in z glavo pokaže na stolp.

Dolgo sem čakala nekaj, česar ni, namesto da bi gledala sonce vzhajati ...

»Z mojstrom, kot sem jaz, ni problema ... Seveda, moral

bom priti vsak dan ...« Beatrice se zasmеji s srcem skozi oči, glavo vrže nazaj in si položi roko na usta, kot bi hotela omejiti krettno, ki se ji zdi preveč odprta v mejah tega, kar si lahko privoščijo; ona, ki bi si lahko privoščila karkoli.

»Veselilo bi me, Leo, a saj veš, da ne zmorem ...« Povlečem kitaro iz torbe, kot bi bil The Edge.

Usedem se na konec postelje, zraven Beatrice, ki se povleče v sedeč položaj. Rad bi vklestil vonj njenih gibov v snemalnik vonjev, če bi le obstajal. Položim ji kitaro na noge in ji pokažem, kako naj drži vrat, ki se zdi preveč zajeten za Beatricino šibko telo. Moja roka jo vodi od zadaj, da ji pomaga doseči pravi položaj prstov, za trenutek pa so moja usta tako blizu njenega vratu, da se vprašajo, na kaj čakajo možgani, da ne ukažejo, naj ga poljubijo.

Elisina pesem se konča.

»Poglej, sedaj moraš držati struno pritisnjeno na vrat, tako da od zadaj, s palcem, ustvarjaš pritisk in z desno roko zabrenkaš na struno.«

Beatrice stisne ustnice v naporu, da bi iz strune privabila kakšen zvok, ki ostane nem v tihi sobi, to pa je nemi zvok, ki ga ustvarja njeno onemoglo telo. Njeno telo, ki bi moralo napolniti svet z nikdar slišano harmonijo, s simfonijo brez

meja, ne uspe proizvesti drugega kot neprivlačno noto. Svojo roko naslonim na njeno in nežno ustvarim pritisk s svojim prstom. Roke se sklenejo kot takrat, ko sem kot otrok molil.

»Tako.« In struna začne nihati.

S svojim telesom omogočam Beatricinemu, da igra. Beatrice se zazre vame in se nasmehne, kot da bi ji pokazal tisočletja skrit zaklad, nasprotno pa sem jo preprosto samo naučil ubrati struno.

Nestrpna mi poda kitaro.

»Pokaži mi, kako igraš ti, tako se bom hitreje naučila.«

Vzamem kitaro, medtem pa se ona usede malo stran, se stisne in z rokami objame kolena. Začnem brenkati akorde Elisine pesmi. Beatrice jo prepozna, zapre oči in išče nekaj izgubljenega.

»Zakaj ne poješ?« me vpraša.

»Ker ne poznam besedila,« ji hitim odgovarjati, v resnici pa me je sram peti, ker me je strah, da ne bom uglašen. Beatrice z zaprtimi očmi lahko odpre ustnice in iz glasilk privre slaboten zvok, kot izvir, ki se je ravnokar prikazal. In kot po čudežu nisem nehala sanjati. Če pa skrivnost je, je ta, da narediš vse, kot bi videl samo sonce ...

Moji prsti postajajo del njenega glasu, ki teče po njih, kot bi tvorili rečno strugo za vodni tok glasu. Njeno petje napolni vse kotičke sobe, tudi tiste, kamor svetloba ne pride nikoli, razliva pa se tudi zunaj okna in gre naokoli po zaspanem mestu, slepem v svojem sivem in ponavljajočem se vrvežu, tam mehča pravokotne vogale vsakdanjega življenja ter od bolečine in napora stisnjene čeljusti.

Skrivnost je, da narediš vse,

da narediš vse, kot bi videl samo sonce, kot bi videl samo sonce, kot bi videl samo sonce ... Česar ni, pa ne ...

Zadnje besede pospremim z zaključnim arpeggiom. Ostaneva v tišini, v tišini, ki izvira iz konca pesmi: dvojna tišina, na kvadrat, v kateri odmev besed odzvanja kot uspavanka, ki je uspavala nekoristne skrbi in zbudila to, kar je vredno.

Beatrice odpre oči in se smeji: zelena barva njenih oči in rdečina njenih las, potopljeni v blesk njenega nasmeha, so barve, s katerimi je bil naslikan svet.

Potem Beatrice zajoka, z nasmehom, pomešanim s solzami. S pozornim, nepremičnim pogledom strmim vanjo in se sprašujem, zakaj bolečina in veselje jokata na enak način.

27. dan

Pri Beatrice se spreminjam v vedno nove osebnosti: najprej sem bil mojster kitare, zdaj sem profesor geografije. Kdo bi si to kdajkoli mislil: jaz, ki se geografije nisem nikoli učil in sem se zadovoljil s tem, da sem k imenom držav prilepil metalurško in siderurško industrijo, razlike med njima sicer nikoli nisem razumel, da ne govorimo o nasadih sladkorne pese, ki si jih predstavljam polne rastl in z obešenimi vrečkami sladkorja, kot jih imajo v baru.

Obiskujem Beatrice in jo vsakič odpeljem v neko mesto. Beatrice sanja o tem, da bi potovala, in ko bo ozdravela, bi rada obkrožila svet, se naučila njegovih jezikov, odkrivala njegove skrivnosti. Govori že angleško in francosko, rada pa bi se naučila še portugalsko, špansko in rusko. Kdo ve, zakaj rusko, s tistimi nerazumljivimi črkami ... ali ji ne zadostuje že grščina?

Pravi, da ti poznavanje jezika drugih narodov pomaga bolje videti svet. Vsak jezik ima drugačen način gledanja. Eskimi, na primer, imajo petnajst besed za »sneg«; na podlagi temperature, barve, trdnosti, medtem ko je zame sneg sneg in konec, potem dodaš pridevnik, da veš, če se lahko po njem pelješ z bordom. Eskimi v belini, ki jo vidim jaz, vidijo petnajst različnih vrst beline. Stvar me prestraši ...

Zbiram material in preučujem navade nekega mesta ali države, na internetu si priskrbim fotografije najlepših krajev, ki jih je vredno obiskati, spomenikov, ki jih ne smeš spregledati, mogoče celo v povezavi z zanimivimi zgodbami. Pripravim predstavitev s programom PowerPoint, potem pa jo pogledava na računalniku, medtem ko se jaz pretvarjam, da Beatrice vodim po cestah, kot bi bil izkušen turistični vodnik.

Tako sva že obiskala Zlati Obroč v Rusiji, pokrita s tisoč plastmi volne, da sva se branila pred mrazom, počivala sva v gromozanski senci Kristusa, ki stoji nad Riom, v tišini sva postala pred Tadž Mahalom v Indiji, izjemno belo zgradbo, postavljeno na rdeč pesek, ki jo je neki indijski kralj dal postaviti iz ljubezni do svoje žene, vrgla sva se v vodo koralnega grebena, potem ko sva obiskala opero v Sydneyju, v nekem nepozabnem kotičku Tokia sva se udeležila tradicionalne čajanke, mogoče prvega čaja, ki ga pijem v svojem življenju.

Hočeva še prepluti Donavo in si ogledati kakšen islandski gejsir, na obali ob morju pojesti sicilijanski cannolo, narediti črno-belo fotografijo na Seni, se sprehoditi in si ogledati posamič vsakega umetnika ob Rambli, objeti Morsko deklico, ukrasti prah z Akropole, kupiti obleke v Big

Applu in jih takoj obleči v Central parku, se voziti s kolesom med kanali Amsterdama, pri čemer paziva, da obdrživa ravnotežje in ne padeva v vodo, zrušiti vsaj en kamen s Stonehengea, skakati na robu kakšnega norveškega fjorda in tvegati, da odletiva stran, in se uleči na kakšen neizmeren irski travnik, misleč, da na svetu obstajata samo dve barvi: zelena in modra ... Ves svet imava pred sabo, da ga odkrijeva in raziščeva, Beatricina soba pa se po zaslugi najinih »super-low-cost« potovanj spreminja v vse te kraje.

»Beatrice, kam bi šla pa ti rada v poletju po maturi?«

Beatrice postane tiha, vzdigne pogled v višino ter si položi prst na nos in usta, kot kdo, ki išče težko rešitev.

»Jaz bi šla rada na luno.«

»Na luno? Kup belega prahu brez gravitacije, potopljena v najbolj temno tišino, kar jih obstaja ...« »Ja, a tam so shranjene vse stvari, ki se izgubijo na Zemlji.«

»O čem govoriš?«

»Ali ne poznaš Astolfove zgodbe iz Besnečega Rolanda?«

To je vitez, ki gre iskat razum Rolanda, ki je znorel od ljubezni, da bi se lahko vrnil v boj.«Zmajem z glavo in si predstavljam sebe kot besnečega Lea, ki je izgubil glavo zaradi ljubezni. »Učil se boš o njej. A to je samo fantaziranje ...« skoraj žalostna doda Beatrice.

»Kaj bi šla iskat?«

»Ti?« me vpraša Beatrice.

»Ne vem, mogoče mojo prvo kitaro, pozabil sem jo v koči v hribih in je nisem nikoli več našel, navezan sem bil nanjo, s tisto sem se naučil igrati ... Ali mogoče moj stari motor ... ne vem ... Pa ti?«

»Čas.« »Čas?« »Čas, ki sem ga zapravila ...« »Zapravila, kako?«

»Z nekoristnimi stvarmi ... Čas, ki ga nisem porabila za druge: koliko več bi lahko naredila za svojo mamo, za svoje prijatelje ...«

»Ampak saj imaš še vse življenje pred sabo, Beatrice.« »Ni res, Leo, moje življenje je zdaj že za mano.«

»Tega ne smeš reči, tega ne veš, lahko še ozdraviš!« »Leo, operacija je šla slabo.«

Umolknem. Ne zmorem si predstavljati sveta brez Beatrice. Ne morem prenesti tišine, ki bi zavladala. Če bi bil sam, bi vsa mesta, ki jih je treba obiskati, v hipu izginila, kot nekoristne lepote. Vse bi izgubilo smisel, postalo bi belo kot luna. Samo ljubezen daje smisel stvarjem. Beatrice, če bi, tako kot Eskimi za sneg, imeli petnajst besed, s katerimi bi povedali »ljubim te«, bi jaz zate uporabil vse.

28. dan

Grem na obisk k Beatrice, piše v svoj dnevnik. Tudi ona, kot Silvia. Sprejme me z nasmehom in me prosi, naj ji pomagam pri pisanju. Njenega dnevnika ne bere nihče, meni pa bi dovolila, če bi pisal namesto nje.

»Če mi boš pomagal pri pisanju, ti ga bom dala za prebrati,« mi reče in zdi se mi, da vstopam v sobo, ki vsebuje vse skrivnosti sveta.

Ima rdeče platnice, strani pa so bele. Bele, brez vrstic.

Najhujše, kar se mi je lahko zgodilo ... »Beatrice, jaz ne znam pisati po brezčrtnih straneh.

Lahko vse uničim.« To rečem, medtem ko strmim v popoln red Beatricine pisave. Desno zgoraj datum, potem pa s skladno, elegantno, umirjeno pisavo pripovedovane misli. Podobna je kakšni beli obleki v vetrovnem pomladanskem dnevu. Preberem odstavek, ki ga ravno piše: »Dragi Bog ...« Kako »Dragi Bog«?! In vendar: »Dragi Bog ...« Beatrice piše pisma Bogu. Ves njen dnevnik je sestavljen iz kratkih pisem Bogu, v katerih pripoveduje o svojih dnevih in mu zaupa strahove, radosti, žalost, upanje. Na glas preberem zadnji del današnjega pisma, ker me ona prosi, da bo lahko nadaljevala, kjer je prej ostala.

» ... Danes sem zares utrujena. Zelo težko ti pišem. Čeprav bi ti imela povedati toliko stvari, a tolaži me dejstvo, da jih že vse poznaš. Kljub temu se o njih rada pogovarjam s tabo, pomaga mi, da jih bolje razumem. Sprašujem se, ali bom v nebesih lahko spet imela svoje rdeče lase ... če si mi jih ti ustvaril rdeče, je to zato, ker so ti bili vseč taki, polni življenja. Zato jih bom mogoče dobila nazaj.«

Medtem ko berem, se mi skoraj zlomi glas, a se uspem zadržati. »No, zdaj pa ti nadaljuj s pisanjem: danes sem se res trudila s pisanjem, bolela me je roka. K sreči si mi poslal Lea, enega tvojih angelov varuhov ...« Nikoli nisem razmišljal o sebi kot o varuhu, še manj kot o angelu, a to me sploh ne moti. Leo, angel varuh. Dobro se sliši. Beatrice se je medtem v mislih ustavila. V praznino je uprla svoje zelene oči, kot pozabljene globine, iz katerih bo zdaj zdaj priplaval na površje starodaven zaklad. Prekinem ta pogled:

»Beatrice, ali si srečna?«

Še naprej strmi v praznino in po kratkem premoru reče: »Ja, sem.«

Ko dvignem oči od dnevnika, ona že zdrsne v spanec. Pobožam jo in zazdi se mi, da božam njeno nemoč. Ne čuti me. Spi. Pol ure ostanem in jo gledam brez besed. Ko gledam njo, vidim preko nje, zaznam nekaj, kar

me prestraši, ker mu ne morem dati imena. Še enkrat preberem to, kar sva napisala. Tokrat sem jaz tisti, ki sem napravil vidno dušo nekoga drugega. Beatricino dušo, z mojo ukrivljeno pisavo v padanju ... vse vrstice sem napisal navzdol. Šele sedaj se zavem. Ne znam pisati po belem. Zdi se, kot da se vse besede kotalijo navzdol po nekem pobočju, dokler se ne zdrobijo ...

Potem vstopi njena mama, jaz pa grem ven. Njena mama me poljubi na čelo, jaz pa, ki ne vem, kaj naj naredim, jo objamem. Iz načina, kako se mi zahvali, razberem, da sem naredil pravo stvar. Odkar poskušam živeti še za Beatrice, se domislim cel kup pravih stvari. Mislim, da je tudi to ljubezen, ker sem potem srečen: skrivnost sreče je zaljubljeno srce. Danes bom peljal Terminatorja scat: to bi moral delati tudi celo življenje. Beatrice tega ne more, jaz pa. Tudi to je življenje. Če mu Beatrice piše, potem Bog gotovo obstaja.

29. dan

Zgubljam čas s pisanjem mojih NPS (nikoli poslanih sporočil ...) na mobilniku. Resnica pa je, da je T9 pametnejši od mene. T9 lahko razmišlja s petinsedemdeset tisoč besedami, jaz pa samo s tisoč. Pa še res je. Koliko besed jaz ne poznam, mi ne pridejo na misel. To so besede, ki jih ne poznam, pa mi jih priporoči T9. Ne vem, ali se »kovček« v rotilniku piše z »e-jem« ali brez njega, T9 pa ve. Ne vem, ali se »usesti« piše z »u« ali »V«, T9 pa ve. Ne vem, ali ima »glasba« »z« ali »S«. In ko moram komu napisati »budala«, se pri peti črki pojavi »čudak«, in tako sem prisiljen, da se zadovoljim s to manj žaljivo sopomenko.

Kdo neki je izumil T9? Kdove, koliko je zaslužil? Tudi jaz moram nekaj izumiti, da bom zaslužil kup denarja. Mogoče bi mi uspelo, če bi si bolj prizadeval. Mogoče pa ne. Če pa bom kdaj napisal roman, ga bom pisal s T9. Pa zakaj se zgubljam v premišljevanju teh neumnosti?

Kakorkoli že, znajdem se pred tem, kar sem napisal niti ne vem, kako - »Dragi Ami ...«. Beseda »Bog« mi namreč vzbuja strah. »Ami« pa se mi na istih tipkah ne zdi slab vzdevek za Boga. Nadaljujem s pisanjem, natanko tako, kot sem delal pri Beatrice, samo da so na mobilnem telefonu vsaj ravne vrstice: »... praviš, da si naš oče, a občutek imam, da si v nebesih preveč brezskrben. Jaz ne poznam tvojega imena in, če te ne moti, te bom klical Ami, ker mi T9 daje to možnost. Ne morem sprejeti tvoje volje, ker to, kar delaš z Beatrice, nima smisla. Če si vsemogočen: jo odreši. Če si usmiljen: jo ozdravi. V srce si mi položil sanje: ne odnašaj mi jih zdaj proč. Če me imaš rad: mi to pokaži. Ali si mogoče preveč slaboten, da bi bil Ami? Praviš, da si življenje, pa življenje jemlješ nazaj. Praviš, da si ljubezen, pa napravljajš ljubezen nemogočo. Praviš, da si resnica, a resnica je, da te ne briga zame in da ne moreš spreminjati stvari. Zato se ne čudim, da nihče ne verjame vate. Mogoče sem domišljjav, toda če bi bil jaz na tvojem mestu, bi bila prva stvar, ki bi jo naredil, da bi ozdravil Beatrice - ni treba biti Ami, da to razumeš. Amen.«

Medtem ko pišem, me zmoti sporočilo, ki ga na glas preberem: »Vedno se spominjaj, da sem s tabo. Rada te imam, tudi če si ne zaslužiš ... ;) S.« Silvia je angel in je v neposrednem stiku z Bogom, mogoče bi jo moral vprašati, ali ima Amijevo telefonsko številko, tako bi mu poslal sporočilo. Ami, prepričan sem, da boš ozdravil Beatrice! Jaz bi na tvojem mestu to naredil in upam, da si boljši od mene ...

Spet sem šel k Beatrice. Začelo me je že skrbeti, potem pa mi je njena mama poslala sporočilo. Najdem jo spečo, shujšano, blede. Infuzija po

kapljicah spremlja sekunde, ki tečejo. Odpre oči in zdi se, da njen nasmeh prihaja od daleč, kot pri melanholičnem smehu starejših.

»Zelo sem utrujena, a vesela sem, da si prišel. Hotela sem pisati v svoj dnevnik, pa ne zmorem stisniti pisala. Počutim se tako bedno.«

Iz žepa povlečem list papirja in ga na skrivaj položim za stran, na katero bo treba pisati: list s črnimi črtami, da bom šel na belem listu naravnost. Pa še kako se potrudim, kadar hočem! Pišem to, kar mi Beatrice narekuje, občasno se ustavi, zlomi se ji glas, zasoplo diha. Potem se pomiri. Počakam in jo gledam, kako plava stran, kot barka brez motorja, brez jader, brez vesel, ki jo nosi tok. Ponovno odpre oči.

»Preveč sem utrujena ... ti mi pripoveduj, Leo.«

Ne vem, o čem naj govorim. Nočem je utruditi s svojimi bedastostmi. Govorim ji o šoli in o svojih težavah, o tem, kar se je letos zgodilo, o Sanjaču, o Gandalfu, o Niku in nogometnem turnirju, v katerem Pirati vodijo ... Govorim ji o Silvii, o nešteti primerih, ko me je rešila gorja, o dnevu, ko je z mano špricala šolo in me potem opogumljala, da pridem k njej ... Beatrice me nenadoma prekine.

»Ko govoriš o Siviliji, ti kot kakšna zvezda žarijo oči ...« Beatrice zna povedati neverjetne stavke s preprostostjo otroka, ki prosi za n-ti piškot. Ostanem tiho kot nekdo, ki utrpi veliko krivico, pa ne more narediti ničesar, da bi se branil. Ne morem ljubiti Silvie, lahko in hočem ljubiti samo Beatrice: in ravno ona mi reče, da mi oči žarijo kot zvezde, kadar govorim o Silvii.

»Ali si bila kdaj zaljubljena, Beatrice?«

Z rahlim vzdihom reče, da ja, in molči. Zavem se, da ni primerno, da bi jo spraševal naprej, a vem tudi, da ima samo ona prave odgovore.

»In kako je bilo?«

»Bilo je kot dom, kamor sem se lahko vrnila, kadarkoli sem hotela. Kot takrat, ko se na morju potapljaš z masko. Tam spodaj je vse trdno in nepremično. Je popolna tišina. Je mir. Ko pa prideš spet iz vode, je površina morja mogoče celo razburkana.«

Tiho poslušam in vzbudi se mi sum, da bom moral zaradi besed, ki jih je uporabila, v svojem življenju pregledati geslo »ljubezen«. V tem trenutku je namreč edina stvar, ki jo najdem zapisano, če poiščem to besedo: »Glej pod geslo Beatrice«. Medtem ko se ukvarjam s temi nekoristnimi mislimi, Beatrice pade v posebno dremanje, kot bi nenadoma ugasnila. Ali pa samo drži oči zaprte, a razumem, da moram oditi.

Silvia je modra, ni rdeča. In vendar moje oči žarijo v modrini.

30. dan

Beatrice je umrla.

To je prava beseda. Nič ne koristi, da ovinkariš, ona tega ne bi hotela. Ljudje pravijo, da se je poslovila, da je odšla, da je pokojna. Čenče!
Beatrice je umrla.

Ta beseda, »umrla«, je tako nasilna, da jo lahko poveš samo enkrat, potem pa moraš umolkneti.

Silvia je edina oseba, s katero bi se hotel pogovarjati, a nimam moči, da bi ji odpustil, da mi je lagala. Življenje je spraševanje, narejeno zato, da iztisne iz tebe resnico, ki je ne poznaš, a se delaš, da se je spomniš, samo da ne bi več trpel ... dokler te ne prepriča o tej laži in priznaš, da si si jo izmislil ti.

Bog, zvezde ne koristijo več: ugasni jih drugo za drugo. Razdri sonce in recikliraj luno. Izprazni ocean, izkorenini rastline. Zdaj ni nič več pomembno. Predvsem pa me pusti pri miru!

Cerkev poka po šivih od ljudi: šola je v polni zasedbi. Vsi stisnjeni okoli krste iz svetlega lesa, ki skriva njeno telo, njene ugasle oči.

Beatrice, ki se je spominjam, ne obstaja več, ta pa, ki je zdaj v tejle leseni škatli, je druga Beatrice. To je torej skrivnost te stvari, ki se imenuje smrt. Toda to, kar sem pri njej in na njej ljubil, ni zletelo stran. Ni prešlo kot prehter vdih. Njen dnevnik držim stisnjen med rokami, on je moja druga koža.

Gandaf vodi mašo. Še enkrat. Govori o skrivnosti smrti in pripoveduje o nekem Jobu, kateremu je Bog vzel vse, pa mu je Job kljub temu ostal zvest, čeprav si mu je upal v obraz očitati njegovo krutost.

»In medtem ko Job kriči v svojih solzah, mu Bog reče: 'Kje si bil, ko sem postavljaj temelje zemlji? Kdo je zaprl morje med dvoje vrat? Ali si kdaj, odkar živiš, zapovedal jutru, pokazal zori njeno mesto? Ali ima dež očeta? Kdo rodi rosne kaplje? Ali ti držiš skupaj Plejade, ali ti rahljaš vezi Oriona? Kdo pripravlja krokarju plen? Ali sokol po tvoji pameti postane goden in razpenja peruti proti jugu? Povej to, če si dovolj pameten!«

Po Gandalfovem branju nastane tišina.

Mi danes, kot Job, kričimo Bogu naše nestrinjanje: ne strinjamo se s tem, za kar se je odločil, da naredi, tega ne sprejemamo in to je človeško. Toda Bog nas prosi, da zaupamo vanj. To je edina rešitev pred skrivnostjo bolečine in smrti: zaupanje v njegovo ljubezen. To pa je božje, božji dar. In ni nas treba biti strah, če nam to zdaj ne uspe. Še več, Bogu moramo jasno

povedati: ne strinjamo se!«

Same čenče! Jaz Boga sovražim, zaupanje, pa kaj še! On nadaljuje, neustrašeno:

»A mi imamo rešitev, ki je Job ni imel. Ali veste, kaj naredi pelikan, ko so njegovi mladiči lačni, on pa nima hrane, ki bi jim jo dal? S svojim dolgim kljunom si rani prsi in tako privre hranilna kri za male, ki se odžejajo na njegovi rani, kot pri izviru. Kot je naredil Kristus za nas, zato pa je pogosto upodobljen kot pelikan. Premagal je smrt za nas male, lačne življenja, tako da je daroval svojo kri, svojo neuničljivo ljubezen za nas. In njegov dar je močnejši od smrti. Brez te krvi umremo dvakrat ...«

V meni nastane tišina. Kamen žalosti sem, viseč v praznino ljubezni. Popolnoma neprepusten. »Samo ta ljubezen presega smrt. Kdor jo prejme in jo podari, ne umre, marveč se rodi dvakrat. Tako tudi Beatrice ...!«
Tišina.

Tišina. Tišina. »Zdaj povabim vsakega, ki želi, da se je v nekaj besedah spomni.« Sledi dolga nelagodna tišina, nato vstanem, pred očmi vseh. Gandalf malo zaskrbljen opazuje moje postopanje. Boji se, da bom rekel kakšno neumnost. »Hotel sem samo prebrati zadnje besede iz Beatricinega dnevnika, besede, ki mi jih je povedala ona, jaz pa sem jih zapisal. Prepričan sem, da bi jih bila rada razkrila vsem navzočim.«

Glas se mi zalomi in pijem neustavljive solze, a vseeno berem.

»Dragi Bog, danes ti piše Leo, ker jaz ne zmorem. A tudi če se počutim tako šibko, bi ti rada povedala, da me ni strah, ker vem, da me boš vzel v svoje roke in me boš zazibal kakor novorojeno deklico. Zdravila me niso pozdravila, a jaz sem srečna. Srečna sem, ker imam s tabo neko skrivnost: skrivnost, da te gledam, skrivnost, da se te dotikam. Dragi Bog, če me držiš objeto, me ni strah smrti.«

Dvignem pogled, cerkev pa se mi zdi preplavljena z Mrtvim morjem mojih solz, po katerega površini plujem z barko, ki jo je zame naredila Beatrice. Srečam se s Silviinimi očmi, ki zrejo vame in me z enim samim pogledom skušajo potolažiti. Povesim pogled. Zbežim od mikrofona, ker se, ne glede na moj lesen splav, tudi jaz začnem potapljati v solze. Zadnje besede, ki se jih spominjam, so Gandalfove:

»Vzemite in pijte iz njega vsi. To je moja kri, ki se preliva za vas ...«

Tudi Bog preliva svojo kri: neskončen dež krvavo rdeče ljubezni se vsak dan zliva na svet in nas poskuša oživeti, a mi ostajamo bolj mrtvi od mrtvih. Vedno sem se spraševal, zakaj sta ljubezen in kri iste barve: zdaj vem. Vsega je kriv Bog!

Ta dež me ne oplazi. Nepremočljiv sem. Jaz ostajam mrtev.

31. dan

Poletje je cilj, za katerega se živi, a letošnje je bilo drugačno. Ni bil čas vreščanja, temveč tišine. Celo poletje nisem videl niti slišal nikogar. Skoraj tri mesece sem preživel v hribih, v koči, kamor se vedno odpravimo. Letos je prvič, da sem si to želel. Potreboval sem tišino. Potreboval sem samotno hojo. Potreboval sem, da nisem našel novih prijateljev. Potreboval sem, da nisem za vsako ceno iskal punce, samo da bi imel po počitnicah kaj pripovedovati Niku. Potreboval sem svoje starše. Potreboval sem Beatricin dnevnik, ker je bil tam notri žarek sreče. Potreboval sem bistveno, v hribih pa je to laže najti.

V hribih se zvečer vidijo zvezde, kot jih ne vidiš nikjer drugje. Ati mi pogosto pripoveduje zgodbe o zvezdah. Mami je zraven, poslušaj in bolj kot zvezde gleda naju. Nekega večera mi ati pripoveduje zgodbo o zvezdi, ki sem jo podaril Silvii. Njena še vedno topla svetloba razsvetljuje kotic mojega srca, ki sem ga zaprl s tisoč zapahi.

»Mami, kako lahko ljubiš, ko ne ljubiš več?«

Mami ima še vedno pogled uprt v nebo, zdaj leži poleg mene, ki zrem v Belo Pritlikavko - Rdečo Velikanko, z drugim imenom Silvio.

»Leo, ljubiti je glagol, ne samostalnik. To ni enkrat za vselej odločena stvar, ampak se razvija, raste, se vzpenja, pada, se pogreza, kot reke, skrite v srcu zemlje, ki pa se vendar nikoli ne ustavijo v svojem teku proti morju. Včasih pustijo zemljo suho, a spodaj, v nepoznanih jamah, tečejo, potem se včasih spet dvignejo in pridejo na dan ter vse naredijo plodno.«
Nebo se zdi resonančno telo za te sladke besede, ki samo na tak večer ne izpadejo retorične.

»In kaj moram potem narediti?«

Mami molči vsaj dve minuti, potem njene besede stopijo iz tišine kot reka, ki po tolikih naporih pride do morja: »Ljubi vseeno. To lahko vedno narediš: ljubezen je deja nje.«

»Tudi če je to ljubezen do nekoga, ki te je ranil?«

»Pa saj to je normalno ... Obstajata dve kategoriji oseb, ki te ranijo, Leo, tisti, ki nas sovražijo, in tisti, ki nas ljubijo ...« »Ne razumem. Zakaj bi nas moral raniti tisti, ki nas ljubi?« »Ker se takrat, ko je v igri ljubezen, ljudje včasih obnašajo neumno. Mogoče res zgrešijo pot, a vsaj poskušajo ... Skrbeti te mora, ko te tisti, ki te ljubi, ne bo več ranil, ker to pomeni, da je nehal poskušati, ali da tebi ni več mar zanj ...« »Pa če kljub temu res ne zmoreš ljubiti?«

»Se nisi dovolj potrudil. Pogosto sami sebe varamo, Leo. Mislimo, da je ljubezen v krizi, nasprotno pa ravno ljubezen zahteva od nas, da zrastemo ... Kot pri luni: vidiš je samo en krajec, toda luna je vedno cela, s svojimi oceani in s svojimi vrhovi, samo počakati moraš, da zraste, da ji svetloba počasi počasi razsvetli skrito površino ... Za to pa je potreben čas.«

»Mami, zakaj si se poročila z atijem?«

»PO tvojem?«

»Ker ti je podaril zvezdo?«

Mami se zasmee in luna ji osvetli popolno črto zob, obdano z obrazom, ki je sposoben pomiriti vsako mojo nevihto.

»Ker sem ga hotela ljubiti.«

Mami mi razkuštra lase, da bi osvobodila zaprte misli, ki so še vedno zagozdene notri, kot je delala, ko sem bil otrok, poln strahu, in sem se skrival v njene roke.

Potem je sledila samo tišina tistega, ki gleda luno in nebo ter govori, s komer hoče, tam za zvezdami.